

**RAPORT INTEGRAT PRIVIND INTERVIURILE DE TIP FOCUS GRUP (FGI) ȘI
CHESTIONARELE REALIZATE ÎN ROMÂNIA
ÎN CADRUL PROIECTULUI MINDPLAY**

Cuprins

4. Rezultate.....	10
4.1.1. Rezultatele focus-grupului – Miercurea-Ciuc.....	10
1. Informații de bază.....	10
2. Prezentarea participanților.....	10
3. Descrierea analitică a rezultatelor pe teme.....	11
Tema 1 – Provocări observate privind sănătatea mintală și identificarea riscurilor.....	11
Tema 2 – Practici actuale și abordări de identificare.....	12
Tema 3 – Colaborarea dintre școală și familie.....	12
Tema 4 – Nevoi, lacune de competență și formare.....	13
Tema 5 – Reacții la instrumentele MindPlay.....	14
Tema 6 – Practici bune și inițiative existente.....	15
4.1.2. Rezultatele focus-grupului – Pauleni-Ciuc.....	16
1. Informații de bază.....	16
2. Prezentarea participanților.....	16
3. Descrierea analitică a rezultatelor pe teme.....	16
Tema 1 – Provocări observate privind sănătatea mintală și identificarea riscurilor.....	16
Tema 2 – Practici actuale și abordări de identificare.....	17
Tema 3 – Colaborarea dintre școală și familie.....	18
Tema 4 – Nevoi, lacune de competență și formare.....	19
Tema 5 – Reacții la instrumentele MindPlay.....	20
Tema 6 – Practici bune și inițiative existente.....	21
Concluzie sintetică pentru grupul din Pauleni-Ciuc.....	21
4.1.3. Rezultatele focus-grupului – Borsec.....	22
1. Informații de bază.....	22
2. Prezentarea participanților.....	22
3. Descrierea analitică a rezultatelor pe teme.....	23
Tema 1 – Provocări observate privind sănătatea mintală și identificarea riscurilor.....	23
Tema 2 – Practici actuale și abordări de identificare.....	23
Tema 3 – Colaborarea dintre școală și familie.....	24
Tema 4 – Nevoi, lacune de competență și formare.....	25
Tema 5 – Reacții la instrumentele MindPlay.....	26
Tema 6 – Practici bune și inițiative existente.....	27
4.1.4. Rezultatele focus-grupului – Dârjiu.....	28
1. Informații de bază.....	28

2. Prezentarea participanților.....	28
3. Descrierea analitică a rezultatelor pe teme.....	29
Tema 1 – Provocări observate privind sănătatea mintală și identificarea riscurilor.....	29
Tema 2 – Practici actuale și abordări de identificare.....	29
Tema 3 – Colaborarea dintre școală și familie.....	30
Tema 4 – Nevoi, lacune de competență și formare.....	31
Tema 5 – Reacții la instrumentele MindPlay.....	31
Tema 6 – Practici bune și inițiative existente.....	32
Concluzie sintetică pentru grupul din Dârjiu.....	33
4.2.1. Rezultatul analizei cantitative – Chestionarele adresate cadrelor didactice.....	36
4.2.2. Rezultatul analizei cantitative – Chestionarele adresate directorilor școlari.....	54
4.2.3. Rezultatul analizei cantitative – Chestionarele adresate psihologilor școlari.....	65
4.2.4. Rezultatul analizei cantitative – Chestionarele adresate părinților.....	73

1. Obiective

Studiul național românesc realizat în cadrul proiectului MindPlay se concentrează asupra mediului educațional timpuriu și asupra adulților care sunt implicați direct în recunoașterea, înțelegerea și sprijinirea stării de bine mintale a copiilor. Studiul include învățători care lucrează cu copii din clasa pregătitoare și clasele I–III, directori și reprezentanți ai conducerii școlilor, psihologi școlari, consilieri și alți specialiști, precum și părinți ai copiilor aflați în primii ani ai învățământului primar. Preocuparea centrală a raportului este starea de bine mintală, siguranța emoțională și sprijinul timpuriu al copiilor mici în primii ani de școală, perioadă în care dificultățile emoționale, comportamentale, sociale și de atenție pot deveni vizibile în contexte școlare și familiale cotidiene.

Obiectivul principal al raportului național pentru România este de a sintetiza provocările privind sănătatea mintală și starea de bine identificate prin materialele românești disponibile în proiect. Raportul urmărește să descrie semnele timpurii de avertizare observate la copii, tipurile de dificultăți raportate cel mai frecvent de adulți, precum și lacunele de competență și nevoile de dezvoltare care apar în rândul învățătorilor, conducerii școlilor, specialiștilor și părinților. În acest sens, raportul funcționează ca o analiză națională a nevoilor și ca o bază de dovezi pentru proiectarea instrumentelor și măsurilor de sprijin MindPlay care să răspundă realităților școlilor și familiilor din România.

Datele românești disponibile din chestionare arată că dificultățile de sănătate mintală și comportamentale nu reprezintă fenomene marginale în activitatea zilnică a învățătorilor din ciclul primar timpuriu. Dintre cei 45 de învățători români care au completat chestionarul pentru cadre didactice, 44,4% au raportat că întâlnesc zilnic elevi cu dificultăți de sănătate mintală sau comportamentale, iar încă 26,7% au indicat că se confruntă săptămânal cu astfel de situații. Cele mai frecvent semnalate dificultăți au fost dificultățile de concentrare, selectate de 77,8% dintre învățători, hiperactivitatea sau impulsivitatea, selectată de 68,9%, conflictele cu colegii, selectate de 64,4%, și agresivitatea sau comportamentul opozițional, selectate de 57,8%. Aceste rezultate justifică un raport care acordă atenție experiențelor concrete de la clasă, nu doar percepțiilor generale privind starea de bine a copilului.

Un alt obiectiv al raportului este de a examina modul în care dificultățile emoționale, comportamentale și sociale sunt în prezent recunoscute și abordate în școli și familii. Materialele românești permit explorarea felului în care învățătorii identifică semnele de avertizare, a modului în care psihologii școlari și consilierii contribuie la evaluare și sprijin, a felului în care conducerea școlilor organizează răspunsurile instituționale și a modului în care părinții percep funcționarea copilului în afara clasei. Raportul abordează astfel sprijinul

timpuriu ca pe o responsabilitate comună, care necesită cooperare între personalul școlii, specialiști și familii.

Raportul urmărește, de asemenea, identificarea principalelor bariere care limitează recunoașterea timpuriei și intervenția eficientă. Aceste bariere pot include accesul limitat la sprijin specializat, proceduri insuficient formalizate, dificultăți în comunicarea dintre școală și familie, lipsa unor instrumente practice utilizabile la clasă și povara emoțională resimțită de adulții care lucrează cu copii ce se confruntă cu dificultăți comportamentale sau de sănătate mintală. Prin analizarea acestor aspecte împreună, raportul național românesc urmărește să clarifice unde sistemele de sprijin funcționează deja și unde sunt necesare resurse suplimentare, formare sau ghidare metodologică.

Un alt obiectiv important este formularea așteptărilor privind soluțiile MindPlay într-un mod fundamentat pe datele românești. Răspunsurile învățătorilor arată un interes puternic pentru instrumente practice, prietenoase pentru copii și compatibile cu activitatea de la clasă. Jocurile de integrare pentru consolidarea relațiilor în clasă au fost selectate de 84,4% dintre învățători, jocurile de societate cu rol diagnostic de 64,4%, iar programele de formare pentru pedagogi și instrumentele de comunicare pentru părinți de 60,0%. Aceste rezultate indică faptul că actorii români se așteaptă ca MindPlay să sprijine nu doar recunoașterea dificultăților, ci și prevenția, comunicarea, reglarea emoțională, integrarea socială și intervenția practică la clasă.

În cele din urmă, raportul național pentru România are ca obiectiv oferirea unei baze structurate pentru formularea recomandărilor.

2. Metodologie

Cercetarea realizată în România în cadrul WP2 a urmărit cartografierea principalelor riscuri privind sănătatea mintală și starea de bine a elevilor din clasele 0–3, precum și identificarea nevoilor de competență ale adulților care susțin direct sau indirect copiii în mediul școlar și familial. Din punct de vedere metodologic, demersul a avut un caracter mixt, combinând date cantitative colectate prin chestionare online cu informații calitative provenite din răspunsuri deschise, observații ale participanților și feedback de consultare asupra nevoilor și instrumentelor MindPlay. Această abordare a permis examinarea fenomenului din mai multe perspective: cea a învățătorilor, a conducerii școlilor, a psihologilor sau consilierilor școlari, a părinților și a participanților implicați în consultarea privind soluțiile de sprijin.

Componenta cantitativă a fost construită pe baza unor chestionare adresate principalelor categorii de actori relevanți pentru educația timpurie. În total, baza empirică românească disponibilă pentru această etapă include răspunsurile a 45 de învățători, 15 directori școlari, 15 psihologi sau consilieri școlari, 29 de părinți și 37 de participanți la setul de feedback de

consultare/focus-grup privind activitățile și instrumentele MindPlay. Chestionarele au fost administrate online și au inclus întrebări închise, întrebări cu răspuns multiplu, scale de autoevaluare și întrebări deschise. Prin această structură, instrumentele au permis atât cuantificarea distribuției răspunsurilor, cât și surprinderea unor explicații, exemple și formulări proprii ale participanților.

Chestionarul pentru învățători a reprezentat cea mai amplă componentă a cercetării cantitative. Acesta a vizat experiența profesională, tipul și localizarea școlii, dimensiunea claselor, capacitatea percepută de recunoaștere a dificultăților emoționale, comportamentale și sociale, utilizarea strategiilor de reglare emoțională în clasă, frecvența problemelor observate la elevi, accesul la sprijin profesional, situațiile în care cadrele didactice se simt neputincioase sau afectate emoțional, precum și nevoile de formare și așteptările față de instrumentele MindPlay. Răspunsurile profesorilor au fost deosebit de importante pentru descrierea realităților cotidiene din clasă, deoarece învățătorii sunt adulții care observă cel mai direct și mai frecvent comportamentele, reacțiile emoționale și dificultățile de relaționare ale copiilor mici.

Chestionarul pentru directori școlari a completat perspectiva de la nivelul clasei cu o perspectivă instituțională. Întrebările au urmărit dimensiunea școlii, existența sau absența unui psiholog angajat, localizarea școlii, percepția conducerii asupra importanței provocărilor de sănătate mintală în ciclul primar, existența procedurilor de identificare timpurie, capacitatea cadrelor didactice de a recunoaște simptomele incipiente și de a gestiona dificultățile comportamentale, colaborarea cu psihologii, comunicarea cu părinții, barierele instituționale, nevoile de formare și deschiderea școlilor față de implementarea instrumentelor MindPlay. Această componentă a permis analizarea modului în care problemele observate la nivel individual se conectează cu resursele, procedurile și constrângerile instituționale.

Chestionarul pentru psihologi și consilieri școlari a adus o perspectivă specializată asupra depistării timpurii, evaluării și intervenției. Instrumentul a inclus întrebări privind experiența profesională, numărul de elevi sprijiniți săptămânal, statutul de lucru într-o singură școală sau în mai multe școli, diagnosticarea dificultăților emoționale, identificarea tulburărilor de comportament, recunoașterea dificultăților sociale, utilizarea instrumentelor structurate, colaborarea cu profesorii, comunicarea preocupărilor către părinți, tipurile de probleme semnalate cel mai frecvent, obstacolele în calea diagnosticării timpurii și caracteristicile care ar face ca instrumentele MindPlay să fie utile și credibile pentru specialiști. Această componentă a fost esențială pentru validarea și nuanțarea interpretărilor formulate pe baza răspunsurilor cadrelor didactice și ale părinților.

Chestionarul pentru părinți a explorat perspectiva familiei asupra dezvoltării emoționale și comportamentale a copiilor. Întrebările au vizat vârsta și nivelul de clasă al copilului, eventualele evaluări anterioare pentru dificultăți emoționale sau comportamentale, semne precum anxietatea, dificultățile de reglare emoțională, retragerea socială, agresivitatea, problemele de concentrare sau sentimentul de copleșire, precum și confortul părinților în discutarea sănătății mintale cu învățătorii. De asemenea, chestionarul a inclus întrebări despre satisfacția față de sprijinul oferit de școală, disponibilitatea de a participa la ateliere pentru părinți, sprijinul față de utilizarea jocurilor de diagnosticare și tipurile de informații sau resurse considerate utile pentru familie. Prin această componentă, cercetarea a putut integra modul în care familia percepe nevoile copilului și colaborarea cu școala.

Pe lângă chestionarele dedicate celor patru grupuri de actori, cercetarea a utilizat și un set de date de consultare/focus-grup cu 37 de răspunsuri, axat pe evaluarea activităților, soluțiilor și direcțiilor de dezvoltare relevante pentru MindPlay. Acest set de date conține itemi de evaluare și câmpuri deschise referitoare la utilitatea soluțiilor propuse, elementele care ar trebui completate, competențele ce ar trebui dezvoltate, exemplele de bune practici și caracteristicile dorite ale jocurilor sau instrumentelor de sprijin. Din punct de vedere metodologic, această sursă a fost tratată ca material de consultare și feedback calitativ, nu ca transcriere completă a unor interviuri de focus-grup omogene pe categorii de stakeholderi. Ea a fost utilizată pentru a contextualiza constatările chestionarelor și pentru a identifica așteptări practice privind proiectarea instrumentelor MindPlay.

Analiza datelor a fost realizată în principal prin proceduri descriptive. Pentru întrebările închise au fost calculate frecvențe absolute, procente, medii, mediane și proporția răspunsurilor aflate la capetele superioare sau inferioare ale scalelor, acolo unde itemii au permis acest lucru. Pentru întrebările cu răspuns multiplu, procentele au fost raportate la numărul respondenților care au răspuns la itemul respectiv; prin urmare, totalurile pot depăși 100%, deoarece un participant putea selecta mai multe opțiuni. Pentru întrebările deschise, răspunsurile au fost parcurse tematic, fiind identificate formulări recurente, exemple ilustrative și preocupări comune. Analiza calitativă nu a urmărit cuantificarea exhaustivă a tuturor nuanțelor exprimate, ci completarea interpretării statistice cu explicații provenite direct din experiența participanților.

Integrarea rezultatelor s-a bazat pe triangularea perspectivelor. Răspunsurile învățătorilor au fost comparate cu observațiile directorilor, ale psihologilor și ale părinților, iar datele de consultare au fost folosite pentru a verifica în ce măsură nevoile și dificultățile identificate se reflectă în așteptări concrete față de instrumente, jocuri, formare și proceduri de intervenție. Această triangulare a fost importantă deoarece sănătatea mintală a copiilor din clasele 0–3 nu

poate fi înțeleasă doar dintr-o singură poziție instituțională sau familială. Problemele observate la copil se manifestă în clasă, sunt interpretate în familie, sunt gestionate de școală și, atunci când există resurse, sunt evaluate sau sprijinite de specialiști.

În interpretarea rezultatelor trebuie avute în vedere limitele metodologice ale bazei de date disponibile. Eșantionul învățătorilor depășește pragul minim prevăzut pentru această categorie, iar eșantionul părinților oferă o bază utilă pentru identificarea tendințelor și nevoilor familiale. În schimb, numărul directorilor și al psihologilor școlari este mai redus, ceea ce înseamnă că rezultatele acestor două categorii trebuie citite ca indicii calitative și descriptive, nu ca estimări reprezentative statistic pentru întregul sistem educațional românesc. De asemenea, setul de consultare/focus-grup oferă feedback valoros privind instrumentele și activitățile MindPlay, dar nu înlocuiește un set complet de transcrieri de focus-grup separate pentru fiecare categorie de participanți.

O altă limitare ține de caracterul auto-raportat al datelor. Răspunsurile reflectă percepțiile, experiențele și nivelul de confort al participanților în raport cu temele investigate. Prin urmare, ele nu trebuie interpretate ca diagnostice clinice ale copiilor și nici ca măsurători independente ale prevalenței tulburărilor de sănătate mintală. Valoarea cercetării constă în faptul că surprinde modul în care adulții responsabili de educația și îngrijirea copiilor percep riscurile, competențele, nevoile de sprijin și condițiile de implementare ale unor instrumente preventive sau de identificare timpurie.

În ansamblu, metodologia utilizată pentru raportul românesc oferă o bază adecvată pentru formularea concluziilor naționale privind nevoile de competență, dificultățile observate în clasele mici, barierele instituționale și așteptările față de MindPlay. Chiar dacă unele categorii de respondenți au avut o participare mai redusă, combinarea chestionarelor, a răspunsurilor deschise și a feedbackului de consultare permite o înțelegere echilibrată a realităților educaționale analizate. Rezultatele trebuie citite ca o cartografiere aplicată, orientată spre dezvoltarea de instrumente, formare și proceduri de sprijin, nu ca o cercetare epidemiologică sau ca o evaluare clinică a copiilor.

3. Caracteristicile participanților

Cercetarea realizată în România s-a bazat pe două surse principale de date: discuții de tip focus-grup și chestionare online. Participanții au provenit din categoriile de actori care observă, sprijină și gestionează în mod direct sau indirect nevoile de sănătate mintală și stare de bine ale elevilor din clasele 0–3. Prin această structură, analiza a putut integra experiențele exprimate în cadrul conversațiilor de grup cu răspunsurile colectate prin instrumente online de la învățători, directori școlari, psihologi sau consilieri școlari și părinți.

Componenta de focus-grup a reunit 37 de cadre didactice implicate în educația timpurie și primară din județul Harghita. Discuțiile au fost organizate în patru comunități locale: Miercurea-Ciuc, Păuleni-Ciuc, Borsec și Dârjiu.

Toate cele patru discuții de grup au inclus cadre didactice care lucrează cu elevi mici și care au experiență directă în observarea dinamicilor emoționale, comportamentale și sociale din clasă. Participanții nu au fost selectați pentru a reprezenta statistic toate cadrele didactice din România, ci pentru a oferi o perspectivă aplicată asupra situațiilor întâlnite în practica școlară curentă din comunitățile participante. Prin urmare, valoarea componentelor calitative constă în profunzimea experiențelor împărtășite, în exemplele concrete formulate și în capacitatea discuțiilor de a evidenția nevoi profesionale, instituționale și comunitare.

Distribuția teritorială a focus-grupurilor este relevantă pentru interpretarea rezultatelor. Miercurea-Ciuc reprezintă un centru urban important al județului Harghita, în timp ce Păuleni-Ciuc, Borsec și Dârjiu oferă perspective din comunități mai mici sau cu particularități locale diferite. Această varietate a permis identificarea unor teme comune, cum ar fi recunoașterea informală a semnelor timpurii, nevoia de instrumente practice și importanța colaborării cu familia, dar și a unor diferențe de context privind accesul la personal specializat sau la resurse de sprijin.

Componenta online a inclus 45 de învățători, 15 directori școlari, 15 psihologi sau consilieri școlari și 29 de părinți. Învățătorii au reprezentat cea mai amplă categorie de respondenți și au oferit informații despre situațiile observate zilnic la clasă, despre dificultățile emoționale, comportamentale și sociale ale copiilor, precum și despre nevoile de sprijin și formare. Directorii au contribuit cu o perspectivă instituțională asupra capacității școlilor, a procedurilor de identificare timpurie, a colaborării cu specialiștii și a barierelor organizaționale.

Psihologii și consilierii școlari au adus o perspectivă profesională asupra evaluării, depistării timpurii și intervenției, inclusiv asupra modului în care dificultățile copiilor sunt semnalate de cadrele didactice și comunicate părinților. Părinții au completat imaginea prin informații privind manifestările observate în familie, relația cu școala și tipurile de sprijin considerate utile. Împreună, aceste categorii permit raportului să analizeze același fenomen din unghiuri complementare: practica de clasă, managementul instituțional, expertiza psihologică și experiența familială.

Participanții la cercetare nu formează un eșantion statistic reprezentativ la nivel național. Totuși, compoziția lor este adecvată obiectivului WP2, deoarece acoperă actorii care pot semnală, interpreta și sprijini nevoile de sănătate mintală ale copiilor mici. În interpretarea

rezultatelor, datele calitative provenite din focus-grupuri sunt utilizate pentru înțelegerea experiențelor și sensurilor atribuite de participanți, iar datele cantitative provenite din chestionarele online sunt utilizate pentru descrierea tendințelor, percepțiilor și nevoilor exprimate de grupurile investigate.

4. Rezultate

4.1. Rezultatele cercetării focus-grup

Această secțiune prezintă rezultatele calitative ale discuției focus-grup organizate la Miercurea-Ciuc, ca parte a etapei WP2 dedicate cartografierii nevoilor de competență privind sănătatea mintală și starea de bine a copiilor din clasele 0–3. Spre deosebire de chestionarele online, care oferă o imagine cantitativă asupra percepțiilor diferitelor categorii de actori educaționali, focus-grupul a permis explorarea experiențelor profesionale ale cadrelor didactice în limbajul lor propriu, prin exemple, interpretări și priorități formulate în cadrul conversației.

4.1.1. Rezultatele focus-grupului – Miercurea-Ciuc

1. Informații de bază

Focus-grupul din Miercurea-Ciuc a avut loc la data de 18 martie 2026 și a reunit 10 cadre didactice din România, implicate în educația timpurie și în activitatea cu elevi mici. Întâlnirea a fost organizată în cadrul proiectului MindPlay, cu participarea partenerului român Fundația Regionet Centru de Dezvoltare Regională. Scopul discuției a fost de a identifica modul în care învățătorii observă primele semne ale dificultăților de sănătate mintală și de stare de bine, ce practici folosesc în prezent, ce forme de colaborare cu familia consideră necesare, care sunt principalele nevoi de formare și cum evaluează potențialul instrumentelor MindPlay.

2. Prezentarea participanților

Participanții au fost cadre didactice care lucrează direct cu copii aflați la începutul parcursului școlar și care cunosc dinamica emoțională, socială și comportamentală a claselor mici. Profilul grupului a fost omogen din perspectiva rolului profesional, dar relevant prin experiențele concrete aduse în discuție. Cadrele didactice au abordat temele nu în termeni abstracți, ci pornind de la situații de clasă, relații între copii, interacțiuni cu familia și limitele instrumentelor pe care le au la dispoziție în activitatea curentă.

În ansamblu, discuția a fost caracterizată de o preocupare comună pentru siguranța emoțională, comunicarea copiilor, climatul relațional din clasă și nevoia unor metode aplicabile imediat. Participanții au arătat interes pentru promovarea sănătății mintale la elevii mici, dar au subliniat că această activitate nu poate fi separată de realitățile concrete ale școlii: timpul limitat, lipsa unor instrumente standardizate ușor de utilizat, implicarea inegală a familiilor și nevoia de sprijin metodologic clar.

3. Descrierea analitică a rezultatelor pe teme

Tema 1 – Provocări observate privind sănătatea mintală și identificarea riscurilor

Recunoașterea emoțiilor, anxietatea și dificultățile de interacțiune socială

Prima temă a discuției a evidențiat faptul că învățătorii observă dificultățile de sănătate mintală ale copiilor mai ales prin schimbări vizibile în exprimarea emoțiilor, în relațiile cu colegii și în capacitatea de a participa la activități într-un mod echilibrat. Participanții au vorbit despre copii care întâmpină probleme în recunoașterea și denumirea emoțiilor, care reacționează prin tensiune, teamă sau retragere și care nu reușesc întotdeauna să transforme trăirea afectivă într-o comunicare clară. În această interpretare, anxietatea și stresul nu apar doar ca probleme individuale, ci ca factori care influențează participarea la viața de clasă și relația cu grupul.

Inteligența emoțională, empatia și comunicarea ca factori de protecție

Cadrele didactice au asociat identificarea timpurie a riscurilor cu dezvoltarea unor competențe socio-emoționale de bază. Inteligența emoțională, empatia, comunicarea și reziliența au fost discutate ca repere necesare atât pentru copii, cât și pentru adulții care îi sprijină. În viziunea participanților, un copil care poate spune ce simte, poate asculta reacția celuilalt și poate primi sprijin fără rușinare are șanse mai mari să rămână conectat la grup și să depășească situațiile tensionate. Prin urmare, prevenția nu este înțeleasă ca o activitate separată de curriculum, ci ca parte a felului în care se construiesc relațiile zilnice în clasă.

Amenințări, presiune relațională și prevenirea epuizării în mediul școlar

O dimensiune importantă a discuției a fost legată de climatul școlar și de situațiile în care copiii se simt amenințați, presați sau marginalizați. Participanții au menționat nevoia unor strategii care să abordeze formele de opresiune, tensiunile dintre copii și prevenirea epuizării emoționale în mediul școlar. Această preocupare arată că învățătorii nu privesc sănătatea mintală doar prin prisma simptomelor individuale, ci și prin calitatea relațiilor și prin siguranța psihologică a clasei. În lipsa unor cadre clare de lucru, riscul este ca semnalele discrete să fie observate, dar să nu fie integrate într-o intervenție coerentă.

Tema 2 – Practici actuale și abordări de identificare

Observația pedagogică și rolul învățătorului ca prim filtru

În ceea ce privește practicile actuale, participanții au arătat că identificarea dificultăților se bazează în principal pe observația pedagogică de zi cu zi. Cadrele didactice urmăresc felul în care copilul intră în activitate, cum comunică, cum reacționează la reguli, cum se raportează la colegi și ce schimbări apar în dispoziție sau comportament. Această observație este valoroasă deoarece este continuă și contextualizată, dar are și limite: nu oferă întotdeauna criterii clare, nu este ușor de documentat și depinde mult de experiența și sensibilitatea fiecărui cadru didactic.

Activități interactive, jocuri cooperative și cercuri emoționale

Participanții au descris o serie de practici informale prin care încearcă să susțină exprimarea emoțională și relațiile dintre copii. Drama pedagogică, jocurile cooperative și cercurile emoționale au fost menționate ca forme prin care elevii pot vorbi despre ceea ce simt într-un cadru structurat și mai sigur. Aceste activități creează ocazii de observare, dar și de intervenție, deoarece permit cadrului didactic să vadă cine se exprimă ușor, cine evită contactul, cine domină grupul și cine are nevoie de încurajare suplimentară.

Lipsa instrumentelor formale și nevoia de metode ușor de aplicat

Deși învățătorii folosesc metode variate, discuția a arătat că instrumentele formale sau jocurile special concepute pentru sănătatea mintală nu sunt răspândite. Exemplele existente sunt mai degrabă jocuri de societate cooperative, exerciții de rol sau activități de grup adaptate de cadrul didactic. Această situație produce o nevoie clară: profesorii nu solicită neapărat instrumente clinice, ci materiale pedagogice care să sprijine observarea timpurie, discuția ghidată și dezvoltarea competențelor socio-emoționale fără a transforma clasa într-un spațiu de diagnosticare medicală.

Tema 3 – Colaborarea dintre școală și familie

Implicarea limitată a familiei în sprijinul sănătății mintale

Colaborarea cu familiile a apărut ca o zonă importantă, dar insuficient dezvoltată. Participanții au considerat că implicarea părinților este necesară pentru susținerea sănătății mintale a copiilor, însă au observat că nu există întotdeauna metode concrete prin care familia să fie introdusă într-un proces coerent de sprijin. În practică, comunicarea dintre școală și familie poate rămâne punctuală, reactivă sau concentrată pe probleme deja vizibile, în loc să devină un parteneriat preventiv și constant.

Nevoia de metodologii pentru comunicarea cu părinții

Cadrele didactice au exprimat nevoia unor sugestii metodologice mai clare pentru implicarea părinților. Această nevoie nu se referă doar la transmiterea de informații, ci la construirea unei relații în care părintele să nu perceapă semnalarea dificultăților ca pe o critică, iar profesorul să poată formula observațiile într-un mod sensibil și constructiv. Fără un limbaj comun, riscul este ca școala să observe anumite semne, familia să le interpreteze diferit, iar intervenția să fie întârziată.

Tema 4 – Nevoi, lacune de competență și formare

Recunoașterea timpurie și diferențierea semnelor latente și manifeste

Un rezultat central al discuției a fost nevoia de formare pentru recunoașterea timpurie a problemelor de sănătate mintală. Participanții au făcut distincția între dificultăți vizibile, care apar prin comportamente evidente, și dificultăți latente, care pot rămâne ascunse în spatele tăcerii, conformismului sau retragerii. Tocmai aceste semnale mai puțin evidente sunt greu de interpretat fără repere suplimentare. Cadrele didactice au nevoie de criterii simple, exemple de caz și ghidaj pentru a decide când o schimbare este trecătoare și când merită urmărită mai atent.

Practici restaurative, gestionarea stresului și dezvoltarea rezilienței

În zona competențelor necesare, participanții au menționat practicile restaurative, gestionarea stresului, dezvoltarea inteligenței emoționale și consolidarea rezilienței. Aceste teme arată că învățătorii nu se limitează la controlul comportamentului, ci caută metode prin care copiii să învețe să repare relații, să își exprime emoțiile și să revină la echilibru după situații dificile. Formarea ar trebui, în consecință, să includă exerciții concrete, scenarii de clasă și practică supravegheată, nu doar prezentări teoretice.

Necesitatea exemplelor practice și a studiilor de caz

Participanții au solicitat mai multe exemple practice, studii de caz și ocazii de exersare. Această formulare indică o nevoie de traducere a conceptelor în acțiuni de zi cu zi. Pentru cadrele didactice, întrebarea principală nu este doar ce înseamnă anxietatea, stresul sau reziliența, ci ce poate face învățătorul luni dimineața, într-o clasă concretă, atunci când un copil plânge, refuză interacțiunea, devine tensionat sau intră repetat în conflict. MindPlay poate răspunde acestei nevoi dacă oferă instrumente care reduc distanța dintre teorie și practică.

Tema 5 – Reacții la instrumentele MindPlay

Valoarea percepută a jocurilor psihologice și de integrare

Reacțiile la instrumentele MindPlay au fost foarte pozitive. Jocurile psihologice și scenariile de integrare au fost percepute ca resurse valoroase pentru activitatea de clasă, mai ales pentru că pot transforma teme sensibile în situații accesibile copiilor. Participanții au apreciat ideea unor jocuri care să sprijine autocunoașterea, empatia, cooperarea și exprimarea emoțională, fără a crea etichete sau presiune suplimentară asupra copiilor. În această perspectivă, jocul este văzut ca mediu de observare și învățare, nu ca simplă activitate recreativă.

Platforma online ca spațiu de resurse și sprijin metodologic

Platforma online MindPlay a fost discutată ca un potențial centru de resurse pentru educația privind sănătatea mintală. Participanții au apreciat accesibilitatea unei platforme care ar putea reuni materiale, exemple, instrucțiuni și activități aplicabile la clasă. Totuși, utilitatea unei asemenea platforme depinde de claritatea organizării și de relevanța practică a conținutului. Cadrele didactice au nevoie de materiale ușor de găsit, ușor de înțeles și ușor de adaptat la nivelul copiilor.

Instrucțiuni clare, atractivitate vizuală și modelare prin situații reale

Pentru designul instrumentelor, participanții au subliniat importanța jocurilor potrivite vârstei, interactive, vizual atractive și însoțite de instrucțiuni clare. Sistemele de recompensă, momentele de reflecție și situațiile inspirate din viața reală au fost considerate elemente importante, deoarece îi ajută pe copii să lege experiența de joc de comportamentele cotidiene. Un instrument eficient ar trebui să permită copilului să recunoască situația, să aleagă o reacție, să vadă consecința și să discute alternativele împreună cu cadrul didactic.

Exersarea instrumentelor și creșterea încrederii profesionale

Participanții au exprimat interes pentru testarea și practicarea instrumentelor MindPlay. Această deschidere este relevantă deoarece arată că acceptarea instrumentelor nu depinde doar de calitatea materialelor, ci și de posibilitatea cadrelor didactice de a câștiga încredere în utilizarea lor. Profesorii au nevoie să experimenteze jocurile, să înțeleagă modul de interpretare a reacțiilor copiilor și să primească sprijin pentru integrarea activităților în orele existente sau în momentele dedicate dezvoltării personale și emoționale.

Tema 6 – Practici bune și inițiative existente

Drama pedagogică, jocul de rol și exprimarea emoțională

Printre practicile bune menționate, drama pedagogică și jocul de rol ocupă un loc important. Cadrele didactice au observat că aceste metode îi ajută pe copii să își exprime experiențele, să înțeleagă perspective diferite și să proceseze emoții într-o formă indirectă, mai puțin amenințătoare. Pentru copiii mici, care nu pot formula întotdeauna verbal ceea ce trăiesc, rolul și povestea pot deveni căi de acces către emoții, relații și comportamente.

Cercuri emoționale, reflecție și activități de grup

Cercurile emoționale, momentele de reflecție din orele de dirigenție sau de dezvoltare personală, proiectele de învățare și activitățile cooperative au fost descrise ca modalități prin care elevii pot vorbi liber despre experiențe și pot învăța să se asculte reciproc. Excursiile, expozițiile și sarcinile interactive de grup contribuie, la rândul lor, la consolidarea climatului de clasă. Aceste practici nu înlocuiesc intervenția specializată acolo unde este necesară, dar pot crea o bază preventivă importantă pentru apartenență, comunicare și sprijin reciproc.

Atitudinea suportivă a cadrului didactic ca element central

Un element transversal al discuției a fost rolul atitudinii suportive a profesorului. Participanții au sugerat că instrumentele sunt utile numai dacă sunt introduse într-un climat de deschidere, siguranță și respect. Copiii au nevoie de ocazii structurate pentru a-și exprima emoțiile, dar au nevoie și de un adult care să primească aceste emoții fără judecată și să transforme situațiile tensionate în oportunități de învățare. Din acest motiv, dezvoltarea instrumentelor MindPlay ar trebui să fie însoțită de formare care sprijină nu doar tehnica, ci și postura profesională a cadrului didactic.

Concluzie sintetică pentru grupul din Miercurea-Ciuc

Focus-grupul din Miercurea-Ciuc indică o convergență clară între nevoile copiilor, experiențele cadrelor didactice și direcțiile posibile ale instrumentelor MindPlay. Participanții observă dificultăți de recunoaștere emoțională, stres, anxietate și probleme de interacțiune socială, dar dispun în principal de observație pedagogică și activități informale pentru a le aborda. Ei solicită formare practică, exemple de caz, metode de implicare a părinților și instrumente ludice care să fie atractive, ghidate și aplicabile în activitatea zilnică. În ansamblu, discuția arată că MindPlay poate aduce valoare dacă sprijină profesorii în recunoașterea timpurie, în construirea unui climat sigur și în transformarea jocului într-un mijloc de dezvoltare socio-emoțională.

4.1.2. Rezultatele focus-grupului – Pauleni-Ciuc

1. Informații de bază

Focus-grupul Pauleni-Ciuc a fost realizat în România, în data de 24 martie 2026, în cadrul activităților coordonate de Fundația Regionet Centru de Dezvoltare Regională. Raportul de focus-grup indică drept locație Miercurea-Ciuc, iar grupul este asociat participanților din Pauleni-Ciuc, ceea ce sugerează o organizare locală sau zonală pentru cadrele didactice din această comunitate. La discuție au participat nouă cadre didactice implicate în educația copiilor de vârstă mică. Obiectivul întâlnirii a fost de a identifica provocările de sănătate mintală observate la elevii mici, practicile de sprijin deja existente, dificultățile de colaborare cu familiile, nevoile profesionale ale cadrelor didactice și reacțiile față de instrumentele propuse în proiectul MindPlay.

2. Prezentarea participanților

Participanții au fost cadre didactice din Pauleni-Ciuc, active în educația timpurie și familiarizate cu provocările cotidiene ale lucrului cu elevi aflați la începutul parcursului școlar. Grupul a adus în discuție experiențe care provin din observarea directă a copiilor, din activitățile de clasă, din comunicarea cu părinții și din încercările de a adapta metodele pedagogice la nevoile emoționale și sociale ale elevilor. Din acest motiv, rezultatele reflectă mai ales perspectiva practică a învățătorilor asupra sprijinului pentru starea de bine.

Discuția a arătat un interes profesional puternic pentru promovarea sănătății mintale în școală, dar și o nevoie clară de instrumente aplicabile. Cadrele didactice nu au descris sănătatea mintală ca pe o temă separată de activitatea educațională, ci ca pe o dimensiune prezentă în comportamentul zilnic al copilului, în capacitatea lui de autoreglare, în relația cu colegii, în felul în care gestionează conflictul și în modul în care familia și școala reușesc să construiască un cadru comun de sprijin.

3. Descrierea analitică a rezultatelor pe teme

Tema 1 – Provocări observate privind sănătatea mintală și identificarea riscurilor

Disreglarea emoțională și dificultățile sociale ca semnale timpurii

În cadrul primei teme, participanții au identificat dificultățile de autoreglare emoțională și problemele de relaționare socială ca semnale timpurii importante ale unor posibile vulnerabilități privind sănătatea mintală. Cadrele didactice au indicat că elevii mici pot

manifesta tensiune, iritabilitate, izbucniri emoționale sau retragere, iar aceste reacții devin relevante mai ales atunci când se repetă și afectează participarea copilului la activitățile clasei. Dificultățile sociale nu au fost interpretate doar ca neînțelegeri trecătoare între copii, ci ca indicatori ai modului în care copilul reușește sau nu să se simtă în siguranță în grup.

Competențe socio-emoționale necesare pentru prevenție

Participanții au pus un accent puternic pe dezvoltarea competențelor socio-emoționale. Empatia, reziliența, gestionarea conflictelor și inteligența emoțională au fost descrise ca elemente esențiale pentru prevenirea escaladării dificultăților. În viziunea cadrelor didactice, copilul are nevoie să învețe nu doar reguli de comportament, ci și modalități prin care să își recunoască emoțiile, să le exprime acceptabil, să înțeleagă perspectiva celuilalt și să revină la echilibru după o situație tensionată. Astfel, riscul este identificat nu numai prin comportamente problematice, ci și prin absența unor abilități de relaționare și autoreglare.

Recunoașterea semnalelor de stres și intervenția la timp

O preocupare transversală a grupului a fost recunoașterea timpurie a semnalelor de stres psihologic. Cadrele didactice au subliniat că intervenția devine mai eficientă atunci când semnele sunt observate înainte ca dificultatea să se transforme într-un conflict repetat, într-o izolare persistentă sau într-o scădere vizibilă a implicării școlare. Această perspectivă arată că profesorii au nevoie de repere care să îi ajute să diferențieze între reacții firești de moment și semnale care merită urmărite sistematic. În lipsa unor instrumente simple, identificarea depinde în mare măsură de experiența individuală a învățătorului.

Tema 2 – Practici actuale și abordări de identificare

Relaxare, planuri individuale de dezvoltare și învățare diferențiată

Pe lângă activitățile de grup, participanții au menționat exercițiile de relaxare și planurile individuale de dezvoltare ca resurse pentru susținerea copiilor. Aceste practici arată că învățătorii încearcă să combine sprijinul colectiv cu atenția față de nevoile individuale. Planurile individuale permit adaptarea sarcinilor și urmărirea progresului, în timp ce exercițiile de relaxare pot ajuta copilul să își regleze starea înainte sau după activități solicitante. În această logică, starea de bine este susținută printr-un ansamblu de intervenții mici, integrate în rutina școlară.

Instrumente digitale utilizate în scop educațional

Un element distinct al focus-grupului Pauleni-Ciuc a fost menționarea unor instrumente digitale precum Kahoot, LearningApps, Wordwall și Socrative. Participanții le folosesc pentru a crește implicarea elevilor și pentru a susține activități educaționale mai interactive. Deși

aceste instrumente nu sunt concepute explicit ca instrumente de sănătate mintală, ele pot contribui la motivare, participare și feedback imediat. În același timp, discuția sugerează că MindPlay ar putea completa această experiență digitală prin jocuri care nu urmăresc doar atractivitatea, ci și dezvoltarea autoreglării, empatiei și comunicării.

Tema 3 – Colaborarea dintre școală și familie

Parteneriat necesar, dar insuficient dezvoltat

Colaborarea cu familiile a fost descrisă ca o componentă necesară a sprijinului pentru sănătatea mintală, dar încă insuficient dezvoltată. Participanții au arătat că școala poate observa semnale importante, însă continuitatea sprijinului depinde de felul în care familia este implicată. Dacă părinții nu sunt parte a procesului, intervențiile de la clasă pot rămâne fragmentare. În același timp, cadrele didactice au indicat că implicarea familiei nu se produce automat și are nevoie de metode concrete, de comunicare empatică și de un cadru lipsit de stigmatizare.

Comunicare empatică și reducerea stigmatizării

O nevoie importantă exprimată în discuție a fost consolidarea unui parteneriat cu părinții bazat pe empatie și pe evitarea stigmatizării. În contextul sănătății mintale, semnalarea unei dificultăți poate fi percepută de familie ca o acuzație sau ca o etichetare a copilului. Din acest motiv, profesorii au nevoie de strategii prin care să formuleze observațiile într-un limbaj de sprijin, nu de judecată. Comunicarea eficientă cu părinții presupune explicarea comportamentelor observate, prezentarea impactului asupra copilului și identificarea unor pași comuni, fără a transforma discuția într-o evaluare morală a familiei.

Integrarea familiei în procesul de sprijin

Participanții au exprimat interes pentru strategii practice de implicare mai activă a familiei. Aceasta poate include materiale ușor de înțeles pentru părinți, exerciții care pot fi continuate acasă, întâlniri scurte centrate pe soluții și modalități de a explica rolul jocului în dezvoltarea emoțională. Pentru MindPlay, această constatare este importantă deoarece sugerează că instrumentele destinate copiilor ar trebui însoțite de resurse pentru adulți. Dacă părinții înțeleg scopul jocurilor și observă legătura cu viața de zi cu zi, șansele de continuitate între școală și familie cresc semnificativ.

Tema 4 – Nevoi, lacune de competență și formare

Gestionarea conflictelor și autoreglarea emoțională

În zona nevoilor de formare, participanții au evidențiat competențe legate de rezolvarea conflictelor, autoreglarea emoțională și managementul stresului. Aceste nevoi se leagă direct de provocările observate la copii: dificultățile de a gestiona frustrarea, de a negocia, de a se calma și de a menține relații pozitive cu colegii. Cadrele didactice au nevoie de metode care să poată fi aplicate în situații reale, atunci când conflictul apare spontan și timpul de reacție este limitat. Prin urmare, formarea ar trebui să includă tehnici scurte, exemple de dialog și pași de intervenție adaptați vârstei copiilor.

Comunicarea empatică cu elevii și părinții

O altă lacună de competență se referă la comunicarea empatică atât cu elevii, cât și cu părinții. În raport cu elevii, profesorul trebuie să poată valida emoția copilului fără a valida comportamentul problematic, să mențină limite clare și să ofere alternative de exprimare. În raport cu părinții, este necesară o comunicare care să reducă rezistența, să evite etichetarea și să invite la colaborare. Această dublă comunicare este dificilă deoarece profesorul trebuie să fie în același timp observator, mediator, ghid pedagogic și partener al familiei.

Sprijin pentru starea de bine a cadrelor didactice

Un aspect semnificativ al focus-grupului Pauleni-Ciuc este includerea stării de bine a cadrelor didactice printre nevoile de formare. Participanții au recunoscut că sprijinirea copiilor cu dificultăți emoționale presupune un consum profesional și afectiv considerabil. Dacă profesorul este suprasolicitat, are puțin timp pentru reflecție și nu beneficiază de sprijin, capacitatea lui de a răspunde calm și empatic se reduce. De aceea, formarea MindPlay ar trebui să includă și elemente de autoreglare pentru cadrele didactice, prevenirea stresului profesional și spații de schimb de experiență între colegi.

Ghiduri pedagogice, exemple adaptabile și instrumente clare

Participanții au solicitat exemple practice, instrumente adaptabile și ghiduri pedagogice detaliate. Această nevoie arată că profesorii caută nu doar idei generale, ci materiale gata de utilizare sau ușor de modificat pentru contexte diferite. Ghidul pedagogic devine esențial mai ales atunci când jocul urmărește obiective sensibile, cum ar fi identificarea emoțiilor, gestionarea conflictului sau observarea progresului. Fără instrucțiuni clare, un instrument valoros poate fi folosit superficial sau poate produce nesiguranță în interpretare.

Tema 5 – Reacții la instrumentele MindPlay

Evaluare pozitivă a abordării integrate

Reacțiile față de instrumentele MindPlay au fost în general pozitive, iar participanții au evaluat favorabil potențialul programelor de formare, al platformei online, al jocurilor diagnostice și al jocurilor de integrare. Un element apreciat a fost abordarea integrată, care combină formarea cadrelor didactice, jocurile și metodologia de utilizare. Această integrare este importantă deoarece profesorii nu au nevoie doar de un set de materiale, ci de un cadru coerent care să le explice cum, când și cu ce scop pot fi folosite instrumentele.

Jocuri adaptative, atractive vizual și potrivite vârstei

Participanții au apreciat abordarea prin învățare ludică și au exprimat interes pentru scenarii de joc adaptative, atractive vizual și adecvate vârstei. Personajele identificabile au fost menționate ca element important, deoarece copiii mici se raportează mai ușor la situații atunci când pot recunoaște personaje, emoții și consecințe. Jocurile MindPlay ar trebui să ofere contexte apropiate de viața școlară, dar suficient de simbolice pentru a permite copilului să discute despre emoții fără a se simți expus direct.

Ghidaj pentru profesori și instrumente de evaluare a progresului

O recomandare specifică a grupului a fost includerea unor ghiduri clare pentru profesori și a unor instrumente care să permită urmărirea progresului elevilor. Această solicitare arată că participanții doresc ca jocurile să fie nu doar atractive, ci și pedagogic interpretabile. Profesorul trebuie să știe ce observă, cum notează evoluția, ce întrebări de reflecție poate adresa și când este necesar să discute mai departe cu familia sau cu un specialist. În acest sens, MindPlay poate funcționa ca punte între activitatea ludică și monitorizarea educațională a stării de bine.

Integrarea tehnicilor de reglare a stresului în rutina zilnică

Participanții au sugerat și integrarea tehnicilor de reglare a stresului în activitatea didactică de zi cu zi. Această recomandare este coerentă cu practicile deja folosite, precum exercițiile de relaxare și colțurile de calm. Jocurile MindPlay ar putea include momente scurte de respirație, identificarea nivelului de tensiune, alegerea unei strategii de calmare sau reflecția asupra unei reacții. În acest fel, instrumentele nu ar fi utilizate doar ocazional, ci ar putea deveni parte a culturii cotidiene a clasei.

Tema 6 – Practici bune și inițiative existente

Drama pedagogică și jocurile de rol pentru empatie și comunicare

Printre practicile bune menționate, drama pedagogică și jocurile de rol au fost evidențiate ca metode eficiente pentru dezvoltarea abilităților sociale, a empatiei și a comunicării. Aceste activități permit copiilor să experimenteze perspective diferite și să înțeleagă consecințele comportamentelor într-un cadru protejat. Pentru elevii mici, care învață mult prin acțiune și imitare, jocul de rol poate transforma o situație abstractă de conflict într-o experiență concretă, discutabilă și reparabilă.

Cercuri emoționale săptămânale și conversații reflective

Cercurile emoționale săptămânale și conversațiile reflective au fost descrise ca practici utile pentru identificarea timpurie și pentru menținerea unui climat de deschidere. Regularitatea acestor activități este importantă, deoarece copiii învață că exprimarea emoțiilor nu apare doar în momente de criză, ci face parte din viața normală a clasei. Cadrul didactic poate observa astfel schimbări de dispoziție, dificultăți de relaționare sau semnale de retragere înainte ca acestea să devină probleme mai vizibile.

Colțul de calm și instrumentele concrete de autoreglare

Un exemplu deosebit de relevant pentru MindPlay este existența colțurilor de calm dotate cu carduri de respirație și termometre emoționale. Aceste instrumente oferă copiilor repere vizuale și practice pentru a-și recunoaște starea și pentru a se liniști. Ele arată că autoreglarea poate fi învățată prin obiecte, rutine și simboluri accesibile vârstei. Integrarea unor elemente similare în jocurile MindPlay ar putea facilita transferul dintre activitatea de joc și situațiile reale din clasă.

Inițiative locale și sprijin prin rețele de psihologi școlari

Participanții au menționat și existența unor programe locale de sprijin emoțional, rețele de psihologi școlari cu supervizare și activități județene de educație emoțională. Aceste inițiative indică faptul că tema sănătății mintale este deja prezentă în mediul educațional, însă nu întotdeauna într-o formă unitară sau ușor de integrat în practica zilnică a tuturor profesorilor. MindPlay poate valorifica aceste direcții prin oferirea unui cadru comun, a unor materiale adaptabile și a unor contexte de schimb de bune practici.

Concluzie sintetică pentru grupul din Pauleni-Ciuc

Focus-grupul Pauleni-Ciuc arată că profesorii recunosc importanța sănătății mintale a copiilor mici și dispun deja de unele practici valoroase, precum cercurile emoționale, jocurile de rol,

relaxarea, planurile individuale de dezvoltare și colțurile de calm. În același timp, ei semnalează nevoia de metode mai structurate, ghiduri pedagogice clare, sprijin pentru colaborarea cu familiile și formare care să includă atât competențele elevilor, cât și starea de bine a cadrelor didactice. Pentru dezvoltarea MindPlay, acest grup evidențiază importanța unei abordări integrate, care combină jocuri atractive, platformă online, metodologie aplicabilă, evaluarea progresului și tehnici de autoreglare integrate în viața cotidiană a clasei.

4.1.3. Rezultatele focus-grupului – Borsec

1. Informații de bază

Focus-grupul Borsec a avut loc în România, în data de 25 martie 2026, la Borsec, fiind organizat în cadrul activităților coordonate de Fundația Regionet Centru de Dezvoltare Regională. La discuție au participat zece cadre didactice implicate în educația timpurie și în sprijinirea elevilor aflați la începutul parcursului școlar. Tema centrală a întâlnirii a fost explorarea nevoilor și a experiențelor profesionale legate de sănătatea mintală a copiilor, cu accent pe semnalele de risc, intervențiile pedagogice existente și modul în care instrumentele digitale și jocurile pot susține dezvoltarea socio-emoțională.

2. Prezentarea participanților

Participanții au fost cadre didactice din Borsec, cu experiență directă în lucrul cu elevi mici și cu interes profesional pentru teme precum comunicarea, relaționarea, empatia, autoreglarea și integrarea copiilor în grup. Din răspunsurile lor reiese o deschidere față de metode educaționale inovatoare și față de programe de formare care pot transforma preocuparea pentru sănătatea mintală într-o practică mai sistematică la clasă.

Discuția a evidențiat faptul că profesorii percep sănătatea mintală nu ca pe o problemă izolată, ci ca pe o componentă strâns legată de climatul clasei, de calitatea comunicării și de felul în care copiii învață să coopereze. În Borsec, accentul a căzut în mod special pe competențele de comunicare, pe construirea relațiilor, pe reducerea conflictelor și pe dezvoltarea autocontrolului. Aceste teme au apărut atât în descrierea dificultăților observate, cât și în recomandările pentru proiectarea instrumentelor MindPlay.

3. Descrierea analitică a rezultatelor pe teme

Tema 1 – Provocări observate privind sănătatea mintală și identificarea riscurilor

Comunicarea, relaționarea și empatia ca zone vulnerabile

În prima temă, participanții au descris principalele provocări ale copiilor mici prin raportare la dificultățile de comunicare, interacțiune socială, empatie și control al impulsurilor. Aceste dimensiuni au fost considerate esențiale deoarece ele influențează participarea copilului la activități, capacitatea de a se integra în grup și modul în care reacționează la situații de frustrare. Cadrele didactice au arătat că problemele de sănătate mintală pot deveni vizibile prin conflicte repetate, dificultăți de exprimare a nevoilor sau reacții disproporționate față de situații cotidiene.

Semne timpurii: conflict, reglare emoțională și retragere socială

Semnalele de risc menționate au fost legate în special de situațiile conflictuale, de dificultățile de reglare emoțională și de retragerea socială. Aceste semne nu au fost tratate ca episoade izolate, ci ca indicii care trebuie urmărite în timp. Un copil care intră frecvent în conflict, nu reușește să își controleze impulsurile sau se retrage constant din activități poate avea nevoie de sprijin suplimentar. Din această perspectivă, identificarea riscurilor se bazează pe observarea atentă a comportamentului în contexte naturale de învățare și joc.

Prevenția prin comunicare și dezvoltarea abilităților sociale

Participanții au subliniat importanța abordării proactive a sănătății mintale, prin dezvoltarea comunicării și a abilităților sociale. Această poziție arată că profesorii nu așteaptă doar apariția problemelor pentru a interveni, ci văd activitățile de zi cu zi ca oportunități de prevenție. Dacă elevii învață să vorbească despre emoții, să asculte, să coopereze și să își controleze reacțiile, riscul de escaladare a conflictelor scade. Pentru MindPlay, această constatare indică necesitatea unor jocuri care să construiască treptat aceste competențe, nu doar să le evalueze.

Tema 2 – Practici actuale și abordări de identificare

Observarea și diagnosticarea prin comunicare

Practicile actuale de identificare descrise în focus-grup se bazează în mare măsură pe comunicare și pe observațiile cadrelor didactice și ale psihologilor școlari. Participanții au menționat diagnosticarea prin comunicare ca abordare valoroasă, deoarece conversația permite înțelegerea contextului emoțional al copilului și a modului în care acesta interpretează

relațiile din jur. Totodată, această abordare depinde de abilitatea adultului de a formula întrebări adecvate, de a asculta fără a judeca și de a observa nuanțele comportamentale.

Dramatizarea și povestirea ca instrumente informale

Dramatizarea și povestirea au fost menționate ca metode informale de identificare și integrare. Prin povești, basme și scenarii jucate, copiii pot exprima emoții și dificultăți într-un mod indirect, mai puțin amenințator decât întrebarea directă. Aceste metode sunt potrivite pentru copiii mici deoarece le permit să proiecteze experiențe personale asupra personajelor și situațiilor simbolice. În același timp, ele oferă profesorului indicii despre modul în care copilul înțelege conflictul, ajutorul, regulile, vinovăția sau repararea unei greșeli.

Utilizare limitată a instrumentelor digitale și bazate pe joc

Raportul arată că utilizarea instrumentelor digitale sau a jocurilor diagnostice formalizate este limitată, chiar dacă unii participanți cunosc jocuri educaționale care pot susține sănătatea mintală. Această situație indică o oportunitate importantă pentru MindPlay. Profesorii au deja experiență cu metode interactive, dar au nevoie de instrumente mai structurate, care să combine atractivitatea jocului cu obiective clare de observare, reflecție și dezvoltare socio-emoțională. O astfel de combinație ar putea reduce distanța dintre activitățile ludice obișnuite și intervențiile educaționale cu finalitate explicită.

Tema 3 – Colaborarea dintre școală și familie

Comunicarea între profesori, psihologi și părinți

Colaborarea dintre școală și familie este realizată în principal prin discuții care implică profesorii, psihologii școlari și părinții. Participanții au evidențiat importanța canalelor deschise de comunicare pentru susținerea stării de bine a elevilor. În această perspectivă, familia nu este doar destinatar al informațiilor, ci partener în înțelegerea comportamentului copilului și în menținerea consecvenței între sprijinul oferit la școală și cel oferit acasă.

Absența unor modele structurate de cooperare

Deși comunicarea este considerată importantă, participanții nu au raportat modele specifice și structurate de cooperare. Această constatare indică existența unui spațiu de dezvoltare. În practică, multe discuții pot rămâne dependente de inițiativa individuală a profesorului sau de disponibilitatea părinților. Pentru ca sprijinul să devină mai coerent, ar fi utilă existența unor pași clari: când se discută cu familia, ce informații se transmit, cum se formulează observațiile și cum se stabilesc obiective comune.

Rolul MindPlay în facilitarea dialogului cu familia

Instrumentele MindPlay pot avea un rol important în facilitarea dialogului cu familia. Jocurile și materialele asociate pot oferi un limbaj comun pentru a vorbi despre emoții, empatie, impulsivitate și cooperare. În loc ca discuția cu părinții să pornească de la o problemă sau de la o etichetă, ea poate porni de la activități concrete observate în joc: cum a ales copilul să reacționeze, ce strategie de calmare a folosit, cum a colaborat sau cum a înțeles emoția unui personaj. Astfel, jocul devine o punte între observația pedagogică și conversația cu familia.

Tema 4 – Nevoi, lacune de competență și formare

Comunicare, rezolvare de conflicte și dezvoltarea empatiei

Nevoile de formare identificate se concentrează pe comunicare, rezolvarea conflictelor, dezvoltarea empatiei și gestionarea controlului impulsurilor. Aceste competențe corespund direct provocărilor observate la copii. Profesorii au nevoie de tehnici prin care să medieze conflicte, să ajute copiii să își exprime emoțiile, să construiască relații pozitive și să transforme reacțiile impulsive în răspunsuri mai echilibrate. Formarea ar trebui să fie aplicată, cu exemple de situații reale, scenarii de conversație și activități care pot fi integrate în rutina clasei.

Jocuri psihologice și metode interactive

Participanții au exprimat nevoia de formare în utilizarea jocurilor psihologice și a metodelor interactive pentru sprijinirea sănătății mintale. Această solicitare arată că profesorii văd jocul ca pe o metodă serioasă de dezvoltare, nu doar ca pe o activitate recreativă. Totuși, pentru ca jocul să fie utilizat eficient, cadrul didactic trebuie să înțeleagă obiectivul psihopedagogic, modul de moderare, întrebările de reflecție și felul în care răspunsurile copiilor pot fi interpretate fără a produce etichetare sau presiune.

Programe pentru dezvoltarea competențelor sociale

Există o cerere clară pentru programe care să dezvolte competențele sociale ale copiilor și să îi ajute pe profesori să răspundă mai bine nevoilor emoționale. În contextul Borsec, aceste programe ar trebui să includă colaborarea, autocontrolul, exprimarea emoțiilor, ascultarea activă și reducerea conflictelor. O formare eficientă ar trebui să combine explicații teoretice scurte cu exerciții practice, modelare, reflecție și posibilitatea de a adapta activitățile la specificul clasei.

Tema 5 – Reacții la instrumentele MindPlay

Aprecieri ridicate pentru jocurile diagnostice și de integrare

Reacțiile față de instrumentele MindPlay au fost foarte pozitive. Participanții au apreciat în special jocurile diagnostice și jocurile de integrare, dar și resursele digitale, programele de formare și scenariile de joc propuse. Această receptivitate sugerează că profesorii consideră proiectul relevant pentru nevoile lor și văd în instrumentele MindPlay o posibilă soluție pentru transformarea temelor de sănătate mintală în activități accesibile și atractive pentru copiii mici.

Empatie, recunoașterea emoțiilor și autocontrol

Sugestiile de proiectare au pus accent pe cultivarea empatiei, identificarea emoțiilor și dezvoltarea autocontrolului. Acestea sunt competențe-cheie pentru grupul din Borsec, deoarece ele răspund direct problemelor descrise: conflicte, dificultăți de comunicare și reacții impulsive. Jocurile ar trebui să creeze situații în care copilul recunoaște emoția proprie sau a altuia, alege o reacție adecvată, experimentează consecințe și primește feedback pozitiv pentru comportamente de cooperare.

Personaje atractive, misiuni și feedback pozitiv

Participanții au recomandat utilizarea unor personaje atractive, a misiunilor și a mecanismelor de recompensă sau feedback pozitiv. Aceste elemente sunt importante pentru menținerea motivației copiilor, dar trebuie proiectate astfel încât să promoveze colaborarea, nu competiția excesivă. Feedbackul pozitiv poate întări comportamentele dorite, iar misiunile pot crea un cadru narativ în care copiii exersează empatia, comunicarea și autocontrolul într-un mod natural.

Valori morale și culturale, dramatizare și colaborare

Un element specific acestui focus-grup este recomandarea de a integra valori morale și culturale, dramatizare și scenarii de rol. Această orientare este compatibilă cu utilizarea basmelor și a povestirii în practica educațională. MindPlay ar putea utiliza situații simbolice inspirate de viața copiilor și de contexte culturale familiare, pentru a discuta despre ajutor, responsabilitate, respect, cooperare și repararea greșelilor. În acest fel, jocurile pot contribui nu doar la recunoașterea emoțiilor, ci și la construirea unei conduite prosociale.

Tema 6 – Practici bune și inițiative existente

Jocuri de masă, jocuri de rol și activități de echipă

Printre practicile bune menționate se numără jocurile de masă, jocurile de rol și activitățile de echipă. Aceste metode sprijină sănătatea mintală prin crearea unor contexte în care copiii învață să respecte reguli, să aștepte, să negocieze, să colaboreze și să accepte rezultate diferite. Ele sunt deosebit de utile pentru dezvoltarea autocontrolului și a abilităților sociale, deoarece transformă regulile abstracte în experiențe concrete.

Povestirea, atelierele de lectură și dramatizarea basmelor

Povestirea, atelierele de lectură și dramatizarea basmelor au fost menționate ca practici existente cu potențial de integrare și dezvoltare socio-emoțională. Prin aceste activități, copiii pot identifica emoții, pot discuta despre comportamentele personajelor și pot reflecta asupra soluțiilor posibile. Dramatizarea basmelor adaugă o dimensiune corporală și relațională, permițând copiilor să experimenteze roluri diferite și să înțeleagă mai bine perspectiva celuilalt.

Consilierea psihologului școlar și discuțiile cu profesorii

Consilierea oferită de psihologul școlar și discuțiile dintre psihologi, profesori și părinți au fost evidențiate ca inițiative importante. Aceste practici pot susține identificarea timpurie și pot oferi cadrelor didactice o perspectivă suplimentară asupra dificultăților observate. Totuși, raportul sugerează și că nu sunt cunoscute multe inițiative structurate pentru cei mai mici elevi, ceea ce confirmă relevanța proiectului MindPlay și nevoia de materiale clare, accesibile și ușor de implementat.

Atmosferă relaxată și discuții constructive

Evaluarea focus-grupului a indicat un nivel foarte ridicat de satisfacție, cu aprecieri legate de claritatea obiectivelor, calitatea materialelor și atmosfera relaxată care a favorizat comunicarea deschisă. Participanții au menționat totuși nevoia unei mai bune gestionări a timpului și a unei structurări mai clare a informațiilor. Această observație este relevantă și pentru formarea MindPlay: sesiunile ar trebui să ofere suficient timp pentru schimb de experiență, dar și o structură clară care să ajute participanții să transforme discuțiile în pași practici.

Concluzie sintetică pentru grupul din Borsec

Focus-grupul Borsec evidențiază o perspectivă puternic orientată spre comunicare, relaționare, empatie și autocontrol. Cadrele didactice recunosc provocările legate de conflicte, impulsivitate și retragere socială și utilizează deja metode precum povestirea, dramatizarea,

jocurile de rol, jocurile de masă și discuțiile cu psihologul școlar. În același timp, ele semnalează nevoia unor instrumente mai structurate și a unei formări aplicate în utilizarea jocurilor psihologice și diagnostice. Pentru MindPlay, principalele direcții de dezvoltare sunt jocurile colaborative, scenariile atractive cu personaje și misiuni, feedbackul pozitiv, integrarea valorilor morale și culturale și materiale de sprijin care să ajute profesorii să folosească jocurile în mod consecvent și pedagogic fundamentat.

4.1.4. Rezultatele focus-grupului – Dârjiu

1. Informații de bază

Focus-grupul Dârjiu a avut loc în România, în data de 23 martie 2026, la Dârjiu, fiind organizat în cadrul activităților coordonate de Fundația Regionet Centru de Dezvoltare Regională. La discuție au participat opt cadre didactice implicate în educația primară și în sprijinirea elevilor aflați în primii ani de școală. Tema centrală a întâlnirii a fost explorarea nevoilor școlii în raport cu sănătatea mintală a elevilor mici, cu accent pe identificarea timpurie, pe resursele disponibile, pe rolul profesorilor și pe potențialul jocurilor psihologice și de integrare.

2. Prezentarea participanților

Participanții au fost cadre didactice din Dârjiu, cu experiență directă în lucrul cu elevi din ciclul primar. Răspunsurile lor arată un interes profesional puternic pentru sprijinirea sănătății mintale a copiilor, dar și o conștientizare clară a limitelor instituționale cu care se confruntă școala. În special, absența psihologului școlar și a educatorului de dezvoltare a fost descrisă ca o barieră importantă în identificarea timpurie și în intervenția adecvată.

Discuția a evidențiat o perspectivă pragmatică și orientată spre resurse. Profesorii observă zilnic comportamente, emoții și dificultăți de adaptare, însă nu dispun întotdeauna de instrumente formale sau de sprijin specializat pentru a interpreta aceste semnale. De aceea, participanții au apreciat în mod deosebit ideile care pot fi folosite direct în clasă, cum ar fi jocurile situaționale, activitățile experiențiale, cercurile de dimineață, colțurile de relaxare și materialele ghidate pas cu pas.

3. Descrierea analitică a rezultatelor pe teme

Tema 1 – Provocări observate privind sănătatea mintală și identificarea riscurilor

Lipsa personalului specializat ca obstacol major

În prima temă, participanții au identificat lipsa personalului specializat, în special a psihologilor școlari și a educatorilor de dezvoltare, ca una dintre cele mai importante provocări în identificarea riscurilor de sănătate mintală. Această problemă are efect direct asupra capacității școlii de a transforma observațiile zilnice în evaluări coerente și intervenții adaptate. Profesorii se află adesea în poziția de a recunoaște că un copil are nevoie de sprijin, dar fără a avea acces la resursele profesionale necesare pentru o abordare specializată.

Observarea informală a semnelor timpurii

Semnele de avertizare sunt observate în principal informal de cadrele didactice. Profesorii pot sesiza schimbări de comportament, dificultăți de relaționare, reacții emoționale intense sau retragere, însă aceste observații nu sunt integrate într-un proces diagnostic structurat. Din acest motiv, identificarea timpurie depinde mult de experiența, intuiția și disponibilitatea profesorului. Raportul sugerează că școala are nevoie de instrumente care să sprijine această observație și să o transforme într-un proces mai clar, mai constant și mai ușor de comunicat.

Inteligența emoțională, acceptarea și cooperarea

Participanții au subliniat importanța inteligenței emoționale, a acceptării reciproce, a toleranței și a cooperării pentru starea de bine a elevilor. Aceste competențe au fost văzute atât ca obiective de dezvoltare, cât și ca mijloace de prevenire a dificultăților. Dacă elevii învață să își recunoască emoțiile, să accepte diferențele, să coopereze și să respecte ritmul celorlalți, climatul clasei devine mai sigur și mai favorabil învățării. Pentru MindPlay, această constatare indică necesitatea unor jocuri care să cultive relații pozitive și să susțină autoreglarea emoțională.

Tema 2 – Practici actuale și abordări de identificare

Practicile bazate pe observația profesorilor

Practicile actuale se bazează în mare măsură pe observațiile profesorilor și pe interacțiunile informale cu elevii. În lipsa evaluărilor psihologice formale disponibile în școală, cadrul didactic devine principalul observator al stării emoționale și al adaptării sociale a copiilor. Această situație crește responsabilitatea profesorilor, dar evidențiază și vulnerabilitatea

sistemului: observația pedagogică este valoroasă, însă are nevoie de sprijin metodologic pentru a deveni mai sigură și mai utilă în luarea deciziilor.

Limitări cauzate de absența evaluărilor specializate

Participanții au arătat că abordările diagnostice sunt limitate de absența psihologilor și a personalului specializat. Acest lucru nu înseamnă lipsa preocupării pentru copii, ci lipsa unei infrastructuri profesionale care să susțină profesorii. Fără consultanță specializată, există riscul ca anumite semnale să fie interpretate prea târziu, prea general sau exclusiv ca probleme de disciplină. O abordare mai echilibrată ar presupune colaborarea dintre profesor, familie și specialist, precum și instrumente accesibile care pot ghida observarea inițială.

Interes pentru jocuri psihologice și situaționale

În acest context, participanții și-au exprimat interesul pentru jocuri psihologice și situaționale care ar putea ajuta la înțelegerea mai bună a copiilor. Astfel de jocuri pot crea situații controlate, dar naturale, în care se observă modul în care copilul reacționează, cooperează, își exprimă emoțiile sau rezolvă o problemă. Pentru profesor, jocul poate deveni o fereastră către nevoile copilului, iar pentru copil poate rămâne o experiență plăcută și sigură, fără presiunea unei evaluări formale.

Tema 3 – Colaborarea dintre școală și familie

Importanța colaborării, dar lipsa sistematizării

Colaborarea cu familiile a fost recunoscută ca importantă, însă participanții au arătat că aceasta nu este dezvoltată sistematic și nu este suficient susținută prin structuri existente. În practică, comunicarea cu părinții poate exista, dar nu întotdeauna urmează pași clari sau obiective comune. Această situație este relevantă în special pentru sănătatea mintală, deoarece sprijinul copilului are nevoie de continuitate între școală și familie.

Nevoia unor canale mai bune de comunicare

Profesorii au menționat nevoia unor canale mai bune de comunicare și a unei implicări mai active a familiilor în inițiativele legate de sănătatea mintală. Comunicarea eficientă ar trebui să permită transmiterea observațiilor fără stigmatizare și discutarea soluțiilor într-un mod colaborativ. În absența unor modele clare, dialogul poate deveni fragmentar sau poate apărea doar atunci când dificultățile sunt deja vizibile.

MindPlay ca suport pentru conversații comune

Instrumentele MindPlay pot sprijini colaborarea cu familia prin faptul că oferă activități concrete în jurul cărora se pot construi conversații. Un joc despre toleranță, cooperare sau

recunoașterea emoțiilor poate oferi părinților și profesorilor un limbaj comun. În loc ca discuția să se concentreze exclusiv pe comportamente problematice, ea poate porni de la experiențele copilului în activitate: ce rol a ales, cum a reacționat, cum a colaborat și ce strategie de calmare a folosit.

Tema 4 – Nevoi, lacune de competență și formare

O nevoie clară de formare în sprijinirea sănătății mintale

Focus-grupul a evidențiat o lacună clară de competență în sprijinirea sănătății mintale. Profesorii au solicitat formare în domenii precum inteligența emoțională, toleranța și cooperarea, adică exact acele dimensiuni pe care le consideră esențiale pentru starea de bine a copiilor. Formarea nu ar trebui să rămână la nivel teoretic, ci să ofere exemple, exerciții și instrumente aplicabile în activitățile cotidiene ale clasei.

Implicarea specialiștilor în dezvoltarea capacității profesorilor

Participanții au subliniat nevoia unor programe de dezvoltare profesională și implicarea specialiștilor în sănătate mintală. Această recomandare este foarte importantă deoarece profesorii nu cer doar materiale noi, ci și sprijin pentru a le utiliza corect. Sesiunile conduse de specialiști pot ajuta cadrele didactice să înțeleagă semnele timpurii, limitele rolului lor, modul de comunicare cu familia și pașii prin care copilul poate fi orientat către sprijin adecvat.

Formare pentru jocuri diagnostice și de integrare

O altă nevoie importantă se referă la utilizarea jocurilor diagnostice și de integrare. Participanții au arătat interes pentru astfel de metode, dar au nevoie de ghidaj pentru a înțelege cum se organizează jocul, ce se observă, cum se interpretează reacțiile copiilor și cum se discută rezultatele fără etichetare. Pentru MindPlay, acest lucru înseamnă că materialele ar trebui să includă instrucțiuni clare, scenarii pas cu pas, întrebări de reflecție și recomandări pentru adaptarea activităților.

Tema 5 – Reacții la instrumentele MindPlay

Aprecieri pentru jocurile psihologice și de integrare

Reacțiile față de instrumentele MindPlay, în special față de jocurile psihologice și de integrare, au fost foarte pozitive. Participanții au evaluat potențialul lor ca fiind ridicat, deoarece aceste instrumente pot răspunde unei nevoi reale a școlii: sprijinirea profesorilor în

înțelegerea copiilor și în dezvoltarea competențelor socio-emoționale. Într-un context în care accesul la specialiști este limitat, jocurile bine concepute pot oferi un prim nivel de sprijin pedagogic și observațional.

Materiale interactive, vizuale și ghidate pas cu pas

Profesorii au apreciat ideea unor materiale interactive, atractive vizual și ghidate pas cu pas. Aceste caracteristici sunt importante deoarece facilitează utilizarea instrumentelor de către cadre didactice care nu au formare specializată în psihologie. Un material vizual clar poate capta atenția copiilor, iar ghidajul pas cu pas poate reduce incertitudinea profesorului în aplicare. În acest fel, MindPlay poate combina accesibilitatea cu rigoarea pedagogică.

Experiințe anterioare cu jocuri educaționale și experiențiale

Unii participanți au avut experiențe anterioare cu jocuri educaționale care sprijină sănătatea mintală, inclusiv jocuri de rol și jocuri experiențiale. Aceste metode au fost considerate benefice deoarece implică elevii activ și creează contexte în care emoțiile și relațiile pot fi discutate indirect. Această experiență reprezintă o bază favorabilă pentru implementarea MindPlay, deoarece profesorii nu pornesc de la o metodă complet necunoscută, ci de la practici pe care le pot extinde și structura mai bine.

Formate digitale și de masă pentru stiluri diferite de învățare

Recomandările pentru proiectarea instrumentelor au inclus atât jocuri digitale, cât și jocuri de masă. Această combinație este relevantă deoarece elevii pot răspunde diferit la tipuri diferite de activități. Jocurile digitale pot oferi interactivitate, feedback rapid și atractivitate vizuală, în timp ce jocurile de masă pot facilita conversația, cooperarea directă și observarea relațiilor dintre copii. O abordare mixtă ar putea face instrumentele MindPlay mai flexibile și mai ușor de integrat în contexte școlare diverse.

Tema 6 – Practici bune și inițiative existente

Cercurile de dimineață și activitățile de spargere a gheții

Printre practicile bune menționate se numără cercurile de dimineață și activitățile de spargere a gheții. Aceste metode ajută copiii să intre în ziua școlară într-un mod mai sigur și mai conectat, oferindu-le ocazia să își exprime starea, să îi asculte pe ceilalți și să exerseze comunicarea. Ele pot contribui la prevenirea izolării și la construirea unui climat de încredere, mai ales în clasele în care copiii au nevoie de sprijin în relaționare.

Colțurile de relaxare ca spații sigure

Colțurile de relaxare existente în școală au fost descrise ca spații sigure pentru elevi. Acestea pot oferi copiilor posibilitatea de a se liniști, de a se retrage temporar dintr-o situație tensionată și de a reveni treptat la activitatea grupului. În raport cu sănătatea mintală, astfel de spații sunt importante deoarece transmit mesajul că emoțiile intense pot fi gestionate și că autoreglarea poate fi învățată prin rutine și suport adecvat.

Colaborarea cu specialiști și jocurile dramatice pedagogice

Colaborarea cu specialiști, chiar dacă este ocazională, a fost considerată valoroasă pentru sprijinirea stării de bine a elevilor. În același timp, participanții au menționat jocurile pedagogice dramatice și activitățile experiențiale ca inițiative eficiente sau dorite. Aceste practici sunt compatibile cu logica MindPlay deoarece combină implicarea emoțională, interacțiunea socială și învățarea prin experiență.

Evaluarea întâlnirii și sugestii pentru îmbunătățire

Evaluarea focus-grupului a indicat o satisfacție generală ridicată, cu un scor mediu de 4,62 din 5. Participanții au apreciat relevanța și calitatea conținutului, claritatea obiectivelor, pregătirea, moderarea și posibilitatea de a-și exprima opiniile. În același timp, unele răspunsuri au sugerat că ar fi utilă invitarea specialiștilor pentru prezentări mai detaliate despre sănătatea mintală. Interesul pentru testarea instrumentelor MindPlay a fost moderat, cu unele ezitări, ceea ce indică necesitatea unei prezentări clare a beneficiilor și a modului concret de utilizare.

Concluzie sintetică pentru grupul din Dârjiu

Focus-grupul Dârjiu evidențiază o nevoie puternică de sprijin profesional și metodologic în domeniul sănătății mintale a copiilor mici. Principala provocare este lipsa personalului specializat, care limitează identificarea structurată și intervenția timpurie. Profesorii folosesc observații informale și activități precum cercurile de dimineață, jocurile de spargere a gheții, colțurile de relaxare și jocurile dramatice pedagogice, dar solicită formare mai clară și instrumente mai bine structurate. Pentru MindPlay, direcțiile prioritare sunt dezvoltarea unor jocuri psihologice și de integrare vizuale, interactive și ghidate pas cu pas, completate de formare pentru profesori, implicarea specialiștilor și strategii de colaborare cu familiile.

4.2. Rezultatul cercetării cantitative - Chestionare

Scopul raportului

Prezentul raport analizează datele colectate prin intermediul a patru chestionare online adresate cadrelor didactice din clasele 0–3, directorilor școlari, psihologilor școlari și părinților. Raportul urmărește să ofere o analiză cantitativă și calitativă detaliată, să identifice tendințele și lacunele de competențe, să compare perspectivele diferitelor grupuri de respondenți și să formuleze recomandări concrete pentru proiectul MindPlay.

Cadrul metodologic

Designul Cercetării și descrierea eșantionului

Cercetarea cantitativă din cadrul WP2 a utilizat o abordare mixtă, combinând instrumente standardizate de autoevaluare cu scale Likert (1–5), întrebări cu selecție multiplă și întrebări deschise. Modalitatea principală de colectare a datelor a fost CAWI (Computer-Assisted Web Interview), prin intermediul unor formulare online distribuite partenerilor de proiect. Toate chestionarele au fost anonime și conforme cu cerințele GDPR. Prezentul raport acoperă componenta cantitativă și calitativă a chestionarelor.

Eșantionul total al cercetării cantitative este format din 103 de respondenți, distribuiți în patru grupuri țintă. Colectarea datelor a vizat respectarea cerințelor minime de eșantionare stabilite în metodologia WP2. Datele prezentate în acest raport reflectă colecția națională disponibilă.

Grup	Numărul respondenților
Cadre didactice	45
Părinți	28
Directori școlari	15
Psihologi școlari	15

Cei 45 de respondenți din rândul **cadrelor didactice** prezintă o distribuție diversificată în ceea ce privește experiența profesională, tipul școlii și mediul de proveniență. Marea majoritate activează în școli publice (93%), cu o distribuție aproape echilibrată între mediul urban (56%) și rural (44%). Distribuția pe clase este relativ uniformă, cu o ușoară predominanță a claselor 0 și 1.

Cei 15 **directori respondenți** provin din școli cu dimensiuni variate (de la sub 100 la peste 500 de elevi), cu o distribuție echilibrată între mediul urban și rural. Șase din zece școli reprezentate au un psiholog angajat, în timp ce patru nu dispun de acest specialist.

Cei 15 **psihologi școlari** respondenți prezintă o gamă largă de experiență profesională și de volum de muncă. O parte semnificativă lucrează cu mai mult de 30 de elevi pe săptămână, iar unii nu activează cu normă întreagă la o singură școală, ceea ce reflectă o realitate sistemică privind deficitul de specialiști.

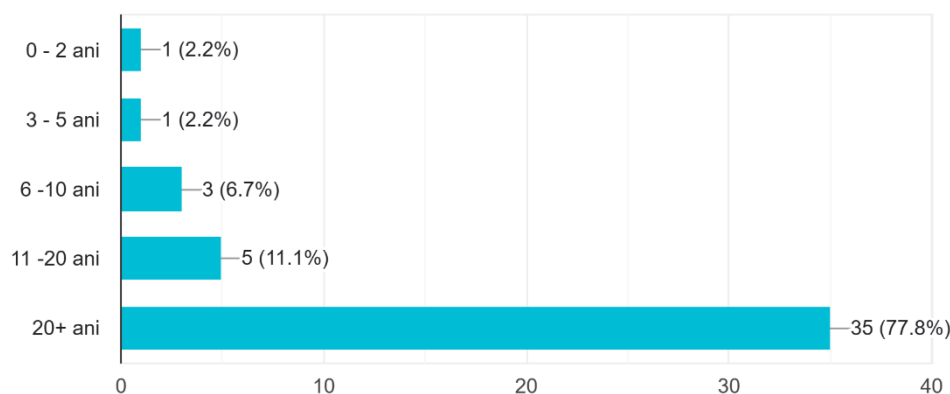
Cei 29 de **părinți respondenți** au copii cu vârste cuprinse preponderent între 5 și 9 ani, marea majoritate (59%) cu copii în clasa pregătitoare (clasa 0). Doar 4 din 29 de copii (14%) au fost evaluați vreodată pentru dificultăți emoționale sau comportamentale, ceea ce sugerează o sub-diagnosticare sau o lipsă de acces la servicii de specialitate.

4.2.1. Rezultatul analizei cantitative – Chestionarele adresate cadrelor didactice

Întrebarea 1: De câți ani predați?

1. De câți ani predați?

45 responses

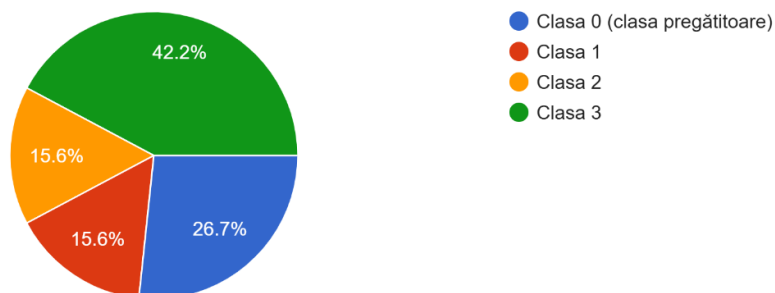

Eșantionul de cadre didactice este caracterizat de o experiență profesională remarcabilă: 77.8% dintre respondenți au peste 20 de ani de activitate la catedră. Această concentrare a experienței oferă un avantaj semnificativ din perspectiva validității datelor, deoarece profesorii cu experiență îndelungată au o perspectivă longitudinală asupra evoluției problemelor de sănătate mintală în rândul elevilor și pot evalua tendințele cu mai mare acuratețe. Totodată, această structură demografică ridică o întrebare importantă pentru proiectul MindPlay: în ce măsură cadrele didactice experimentate sunt deschise la adoptarea unor instrumente noi și la schimbarea practicilor consacrate?

Întrebarea 2: Ce clase predați în prezent?

2. Ce clase predați în prezent? (Selectează toate opțiunile aplicabile)

45 responses

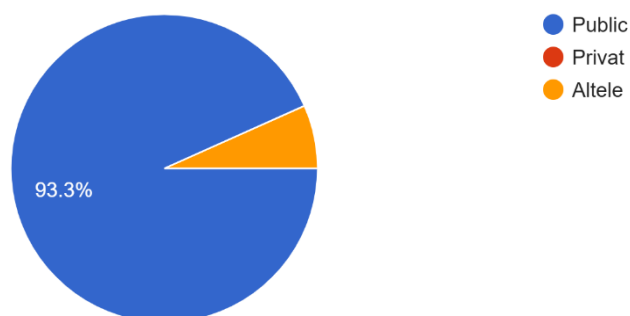

Distribuția claselor predate acoperă întregul interval de vârstă vizat de proiectul MindPlay (5–9 ani). Clasa a 3-a este cel mai bine reprezentată (19 răspunsuri), urmată de clasa pregătitoare (12 răspunsuri). Clasele 1 și 2 sunt reprezentate în mod egal (câte 7 mențiuni). Această distribuție asigură că datele colectate reflectă nevoile și provocările specifice fiecărei etape de dezvoltare din ciclul primar timpuriu. Notăm că unii profesori predau la mai multe clase simultan, ceea ce explică de ce suma răspunsurilor depășește numărul total de respondenți.

Întrebarea 3: Tipul școlii

3. Tipul școlii

45 responses

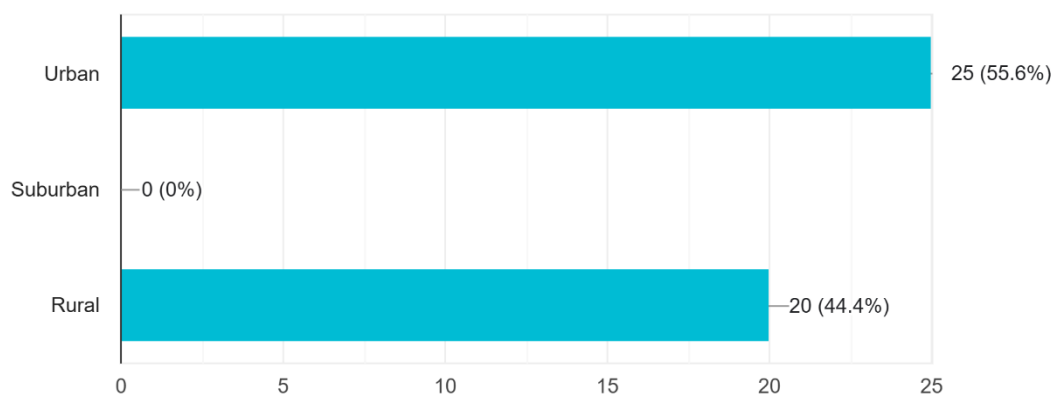

Eșantionul este dominat aproape exclusiv de cadre didactice din sistemul public de învățământ (93.3%). Această concentrare este reprezentativă pentru realitatea sistemului educațional românesc, în care marea majoritate a elevilor din ciclul primar frecventează școli de stat. Prin urmare, concluziile și recomandările acestui raport sunt direct aplicabile politicilor și practicilor din școlile publice de masă, care constituie contextul principal de implementare al instrumentelor MindPlay.

Întrebarea 4: Locația școlii

4. Locația școlii

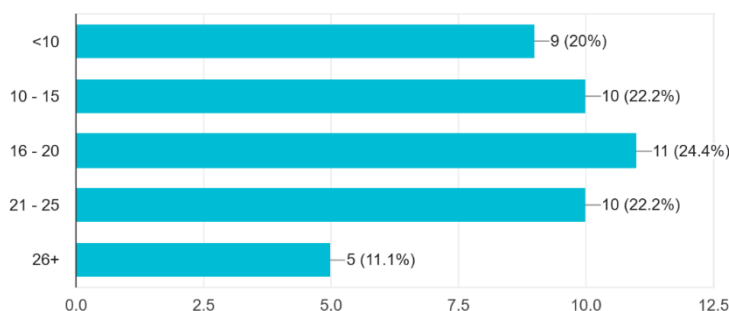
45 responses

Distribuția geografică a respondenților este echilibrată, cu un ușor avantaj pentru mediul urban (55.6%). Prezența semnificativă a cadrelor didactice din mediul rural (44.4%) este deosebit de valoroasă, deoarece școlile rurale se confruntă adesea cu provocări suplimentare: clase simultane, resurse limitate, absența psihologului școlar și distanțe mari față de serviciile specializate. Această distribuție permite o comparație utilă între nevoile și contextele celor două medii.

Întrebarea 5: Numărul mediu de elevi pe clasă

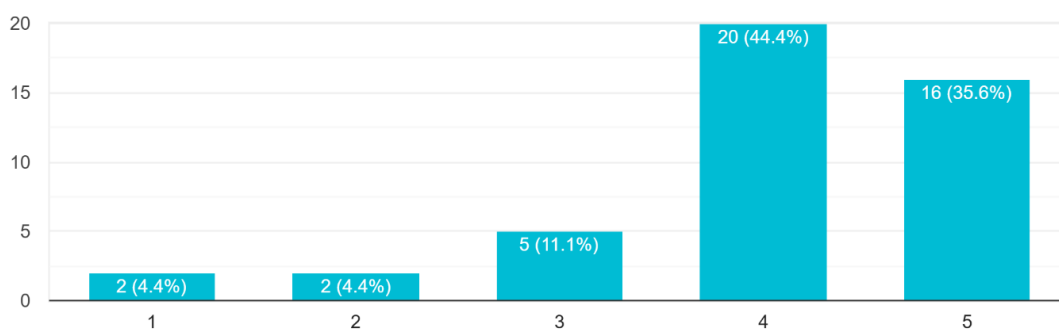
5. Numărul mediu de elevi pe clasă
45 responses

Dimensiunea claselor variază considerabil, de la clase mici cu sub 10 elevi (probabil din mediul rural sau cu predare simultană) până la clase supraaglomerate cu peste 26 de elevi. Dimensiunile cele mai frecvente sunt 16–20 (24.4%), 10–15 și 21–25 (câte 22.2%). Această variabilitate are implicații directe pentru designul instrumentelor MindPlay: jocurile și procedurile de diagnosticare trebuie să fie scalabile și adaptabile atât pentru grupuri mici, cât și pentru colective mari.

Întrebarea 6: Recunoașteți din timp dificultățile emoționale (anxietate, tristețe)?

6. Recunoașteți din timp dificultățile emoționale (anxietate, tristețe)?
45 responses

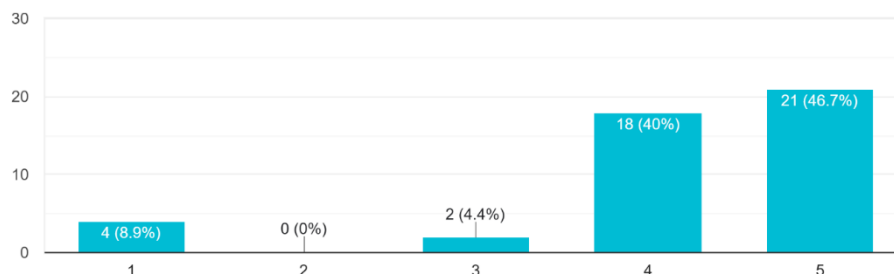

Cadrele didactice raportează un nivel ridicat de încredere în capacitatea lor de a recunoaște dificultățile emoționale timpurii (media 4.02 din 5). Marea majoritate (36 din 45, adică 80%) au acordat scoruri de 4 sau 5, indicând o sensibilitate empatică bine dezvoltată față de stările interne ale elevilor. Totuși, 4 profesori au raportat dificultăți majore (scoruri 1 sau 2), ceea ce sugerează că nu toți membrii corpului didactic au același nivel de pregătire. Această competență este fundamentală pentru funcționarea sistemului de identificare timpurie propus de MindPlay.

Întrebarea 7: Recunoașteți problemele de comportament (agresivitate, hiperactivitate)?

7. Recunoașteți problemele de comportament (agresivitate, hiperactivitate)?

45 responses

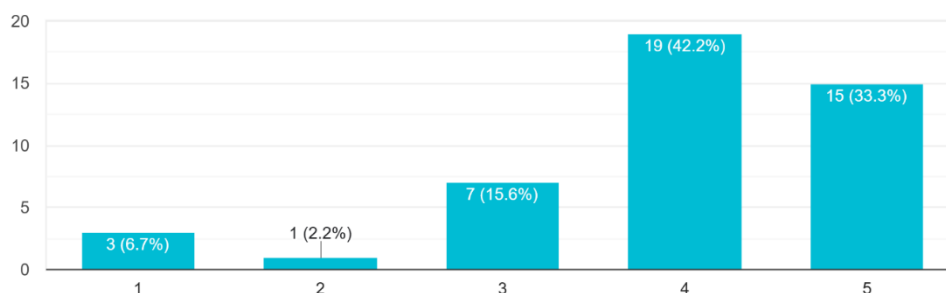

Recunoașterea problemelor de comportament externalizat obține cel mai mare scor mediu de autoevaluare din întregul set de competențe (4.16 din 5). 39 din 45 de profesori (86.7%) au acordat scoruri de 4 sau 5. Acest rezultat este previzibil: comportamentele externalizate, precum agresivitatea și hiperactivitatea, sunt vizibile, perturbatoare și imposibil de ignorat în mediul clasei. Distribuția bimodală (4 profesori cu scor 1, dar 21 cu scor maxim) sugerează că există o minoritate de profesori care se confruntă cu dificultăți semnificative chiar și în recunoașterea acestor comportamente evidente.

Întrebarea 8: Identificați dificultățile sociale (retragere, izolare)?

8. Identificați dificultățile sociale (retragere, izolare)?

45 responses

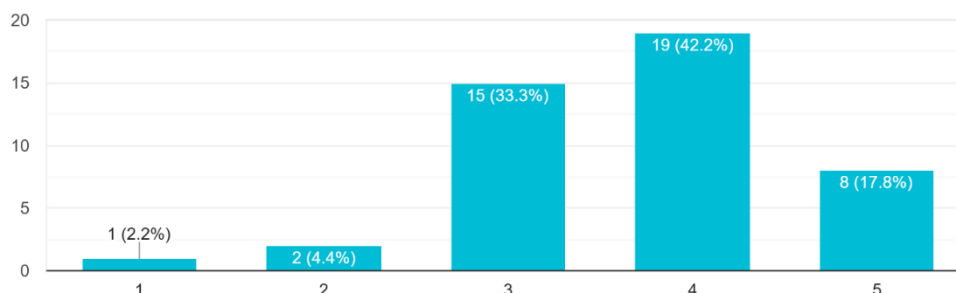

Identificarea dificultăților sociale este evaluată pozitiv (media 3.93), dar este ușor mai mică decât cea pentru problemele de comportament (Q7). Aceasta reflectă o realitate clinică bine documentată: elevii retrași sau izolați social nu perturbă dinamica clasei și pot trece neobservați mult mai ușor decât cei cu comportamente externalizate. 7 profesori au acordat un scor neutru (3), indicând o incertitudine moderată. Instrumentele de observare structurată propuse de MindPlay ar putea compensa această lacună.

Întrebarea 9: Distingerea comportamentelor tipice de dezvoltare de semnele clinice de avertizare

9. Distingerea comportamentelor tipice de dezvoltare de semnele clinice de avertizare.

45 responses

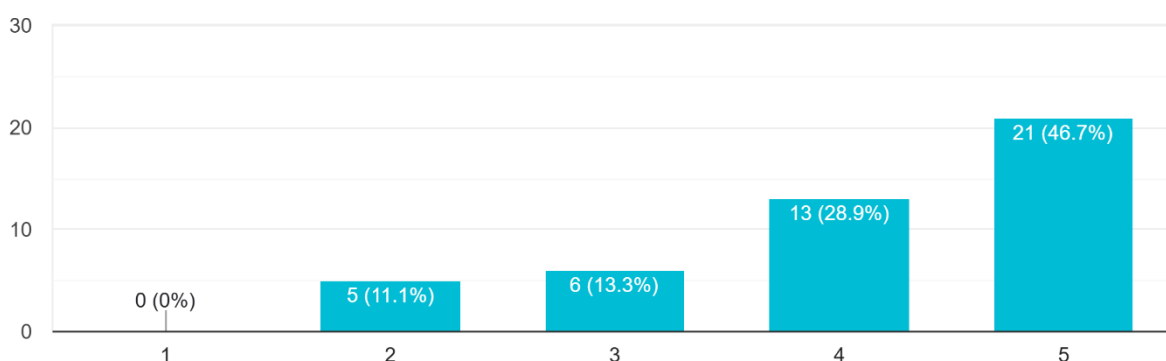

Aceasta este competența cu cel mai scăzut scor de autoevaluare din întregul set (3.69 din 5), reprezentând lacuna cea mai semnificativă identificată în cadrul profesorilor. Un număr remarcabil de 15 profesori (33.3%) au acordat un scor neutru de 3, indicând o incertitudine considerabilă. Distingerea între un comportament tipic pentru o anumită etapă de dezvoltare și un semn clinic de avertizare necesită cunoștințe solide de psihologie a dezvoltării, care depășesc formarea pedagogică standard. Această lacună este deosebit de critică, deoarece o confuzie în această privință poate duce fie la supradiagnosticare și stigmatizare, fie la sub-diagnosticare și intervenție tardivă.

Întrebarea 10: Sprijinirea elevilor care se confruntă cu dificultăți emoționale

10. Sprijinirea elevilor care se confruntă cu dificultăți emoționale.

45 responses

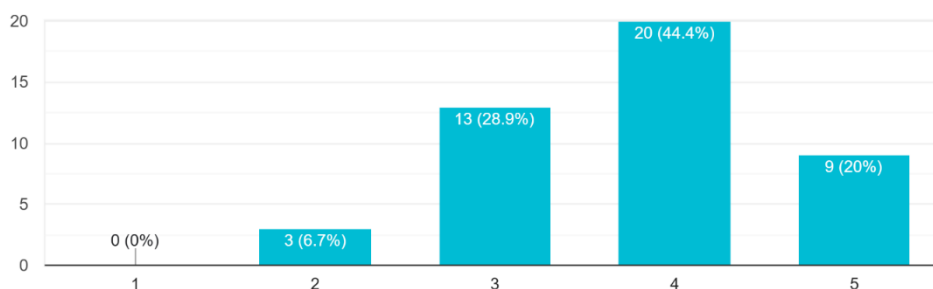

Profesorii se simt relativ capabili să ofere sprijin emoțional elevilor (media 4.11). 34 din 45 de respondenți (75.6%) au acordat scoruri de 4 sau 5, indicând o disponibilitate empatică și pedagogică bine dezvoltată. Absența scorului 1 și prezența redusă a scorului 2 (5 profesori) sugerează că, odată ce o problemă emoțională este identificată, cadrele didactice dispun de resursele necesare pentru a oferi un prim nivel de suport în clasă. Această competență poate fi valorificată și consolidată prin programele de formare MindPlay.

Întrebarea 11: Gestionăți eficient dificultățile comportamentale

11. Gestionăți eficient dificultățile comportamentale.

45 responses

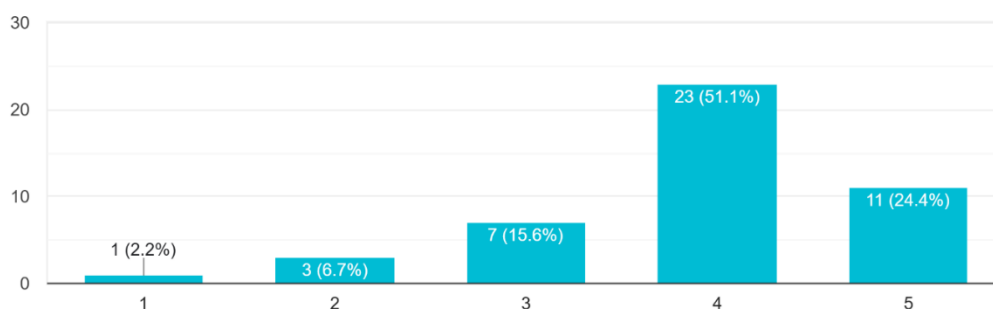

Deși profesorii recunosc ușor problemele de comportament (Q7, media 4.16), gestionarea lor efectivă este semnificativ mai dificilă (media 3.78). Această discrepanță de 0.38 puncte între identificare și intervenție reprezintă o lacună practică importantă. 13 profesori (28.9%) au acordat un scor neutru de 3, indicând o eficiență moderată. Gestionarea comportamentului este, de altfel, cea mai solicitată competență de formare (Q24, 35 mențiuni), confirmând că profesorii sunt conștienți de această limitare și doresc să o depășească.

Întrebarea 12: Comunicarea cu părinții cu privire la problemele de sănătate mintală

12. Comunicarea cu părinții cu privire la problemele de sănătate mintală.

45 responses

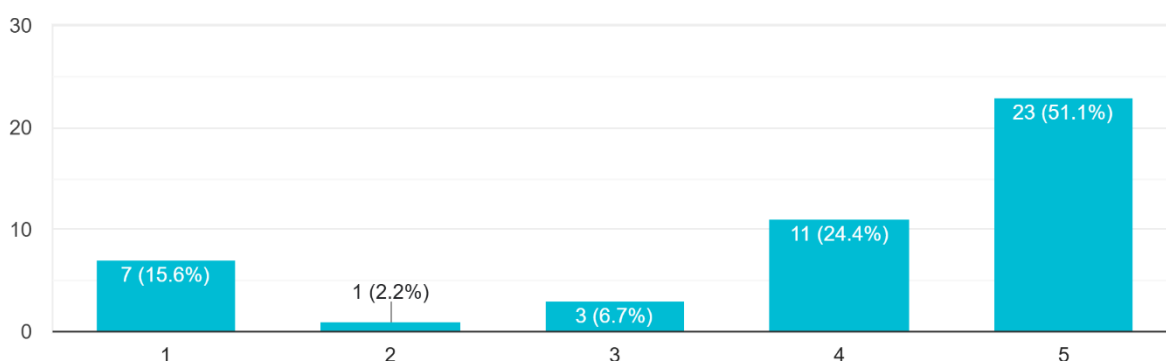
Comunicarea cu părinții pe teme sensibile obține o medie de 3.89 din 5, cu 34 de profesori (75.5%) acordând scoruri de 4 sau 5. Deși competența pare bine dezvoltată, răspunsurile

calitative la întrebarea 21 (situații de neputință) indică că negarea din partea părinților, refuzul de a accepta că propriul copil are probleme și lipsa de colaborare reprezintă bariere majore în practica reală. Astfel, competența de comunicare există, dar aplicarea ei este adesea frustrantă și ineficientă din cauza atitudinilor parentale defensive.

Întrebarea 13: Colaborarea cu psihologul școlar

13. Colaborarea cu psihologul școlar.

45 responses

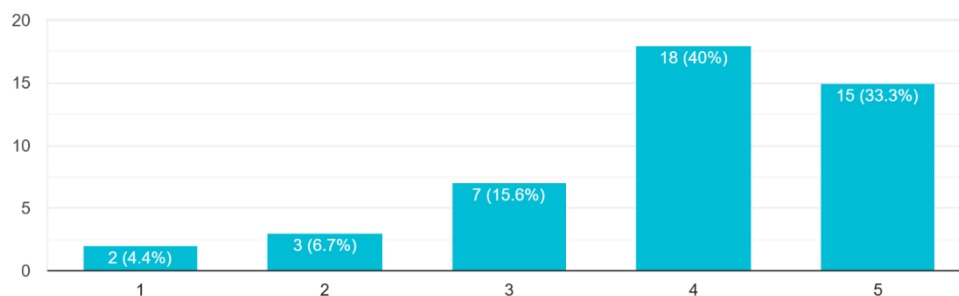

Această întrebare prezintă cea mai mare polarizare din întregul set de competențe, cu o deviație standard de 1.45. Distribuția este bimodală: 23 de profesori (51.1%) acordă scorul maxim (5), în timp ce 7 (15.6%) acordă scorul minim (1). Această polarizare extremă reflectă inegalitatea sistemică în distribuția resurselor umane: acolo unde există un psiholog școlar accesibil și prezent, colaborarea este excelentă; acolo unde psihologul lipsește sau este împărțit între mai multe școli, scorul este minim. Aceasta este una dintre cele mai clare ilustrări ale inechităților sistemice identificate în datele colectate.

Întrebarea 14: Aplicați strategii de reglare emoțională în clasă

14. Aplicați strategii de reglare emoțională în clasă.

45 responses

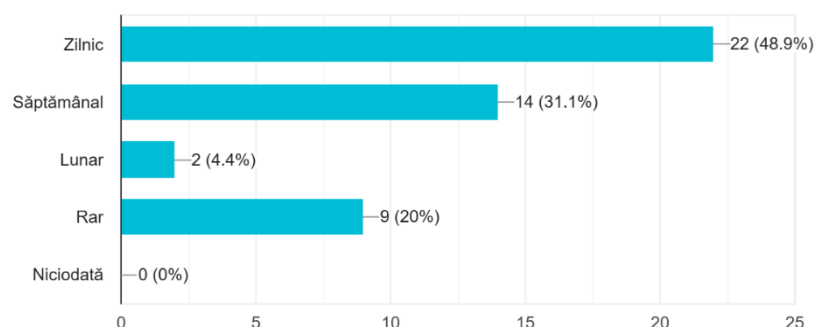

Aplicarea strategiilor de reglare emoțională în clasă obține o medie de 3.91 din 5. 33 de profesori (73.3%) au acordat scoruri de 4 sau 5, indicând o deschidere și o practică relativ bine stabilite în domeniul well-being-ului emoțional. Totuși, 5 profesori au acordat scoruri de 1 sau 2, sugerând că există o minoritate care nu utilizează deloc astfel de strategii. Strategiile de reglare emoțională sunt, de altfel, a doua cea mai solicitată competență de formare (Q24, 32 mențiuni), ceea ce indică că profesorii doresc să-și aprofundeze și diversifice repertoriul de tehnici.

Întrebarea 15: Cât de des observați probleme de sănătate mintală sau comportamentale la elevi?

15. Cât de des observați probleme de sănătate mintală sau comportamentale la elevi?

45 responses

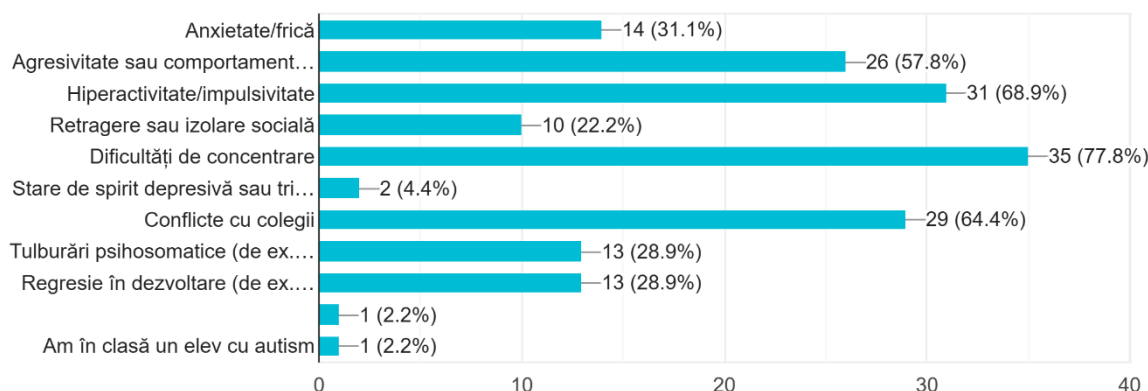

Datele privind frecvența observării problemelor sunt deosebit de alarmante și constituie unul dintre cele mai importante argumente pentru urgența proiectului MindPlay. 44.4% dintre profesori observă probleme de sănătate mintală sau comportamentale zilnic, iar 26.7% săptămânal. Adăugând cei 2 profesori care au indicat ambele categorii, rezultă că peste 75% dintre cadrele didactice se confruntă cu aceste provocări în mod constant. Doar 9 profesori (20%) raportează o frecvență rară. Această prevalență ridicată confirmă că problemele de sănătate mintală în ciclul primar timpuriu nu sunt excepții izolate, ci o realitate cotidiană care necesită soluții sistemice.

Întrebarea 16: Ce tipuri de dificultăți observați cel mai des?

16. Ce tipuri de dificultăți observați cel mai des? (Selectați până la 3)

45 responses

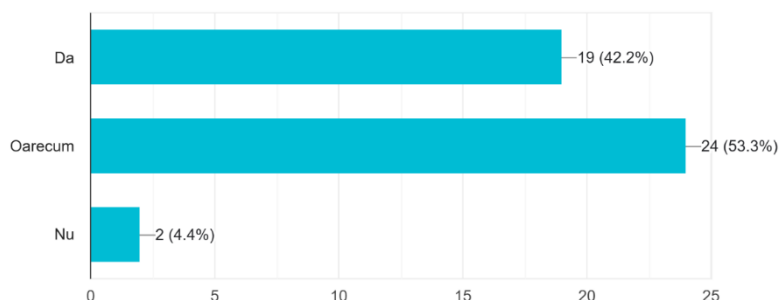

Distribuția tipurilor de dificultăți observate relevă o predominanță clară a problemelor externalizate și cognitive. Dificultățile de concentrare (77.8%) și hiperactivitatea (68.9%) sunt de departe cele mai frecvente, urmate de conflictele cu colegii (64.4%) și agresivitate (57.8%). Problemele internalizate, precum anxietatea (31.1%), retragerea socială (22.2%) și starea depresivă (4.4%), sunt raportate mult mai rar. Această distribuție poate reflecta atât o prevalență reală mai mare a problemelor externalizate, cât și o tendință de sub-raportare a problemelor internalizate, care sunt mai greu de observat. Psihologii școlari confirmă această din urmă ipoteză (Q14 din chestionarul psihologilor).

Întrebarea 17: Vă simțiți încrezător în identificarea semnelor de avertizare timpurie?

17. Vă simțiți încrezător în identificarea semnelor de avertizare timpurie ale problemelor de sănătate mintală?

45 responses

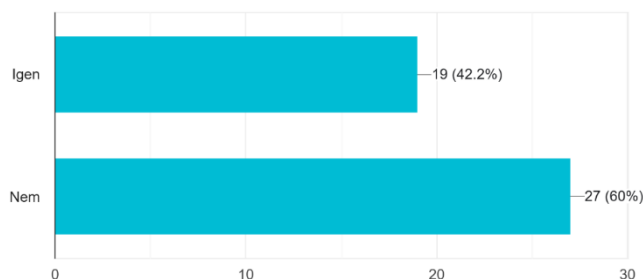

Deși competențele de identificare sunt evaluate relativ bine la întrebările 6–8, întrebarea directă privind încrederea în sine relevă o imagine mai nuanțată: 53.3% dintre profesori se simt doar „oarecum” încrezători, iar 4.4% nu se simt deloc încrezători. Această ezitare generalizată subliniază că profesorii sunt conștienți de limitele propriei pregătiri și că au nevoie de instrumente standardizate care să le valideze și să le sprijine intuiția pedagogică. Această nevoie este exact ceea ce instrumentele de diagnosticare MindPlay sunt concepute să satisfacă.

Întrebarea 18: Utilizați în prezent instrumente sau proceduri pentru monitorizarea stării de bine?

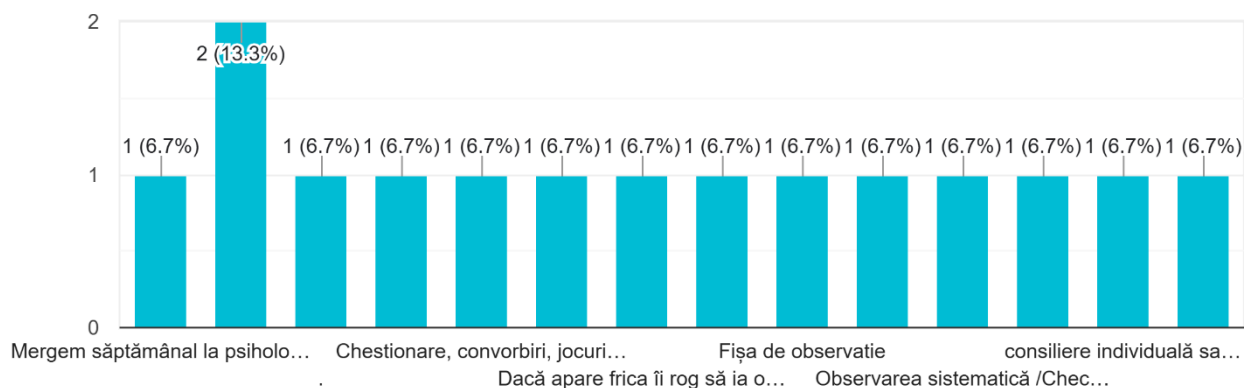
18. Utilizați în prezent instrumente sau proceduri pentru monitorizarea stării de bine a elevilor?

45 responses

Dacă da, vă rugăm detaliați:

15 responses

Instrumente menționate:

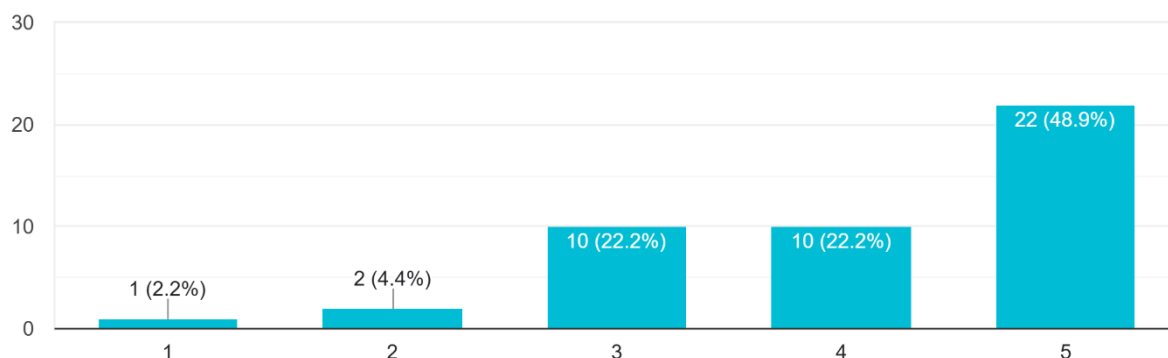
- Fișe de observație
- Termometrul emoțiilor
- Discuții de dimineață
- Chestionare simple
- Jocuri de rol
- Convorbiri individuale

Mai mult de jumătate dintre respondenți (57.8%) nu utilizează niciun instrument formal sau procedură standardizată pentru monitorizarea stării de bine a elevilor. Cei 18 care utilizează instrumente recurg la metode informale și nevalidate: fișe de observație proprii, discuții de dimineață sau activități de rol. Absența unor proceduri standardizate și validate este evidentă și confirmă necesitatea instrumentelor MindPlay ca soluție practică și accesibilă.

Întrebarea 19: Cât de solicitant emoțional vi se pare să lucrați cu acești elevi?

19. Cât de solicitant din punct de vedere emoțional vi se pare să lucrați cu elevi care prezintă probleme de sănătate mintală sau comportamentale?

45 responses

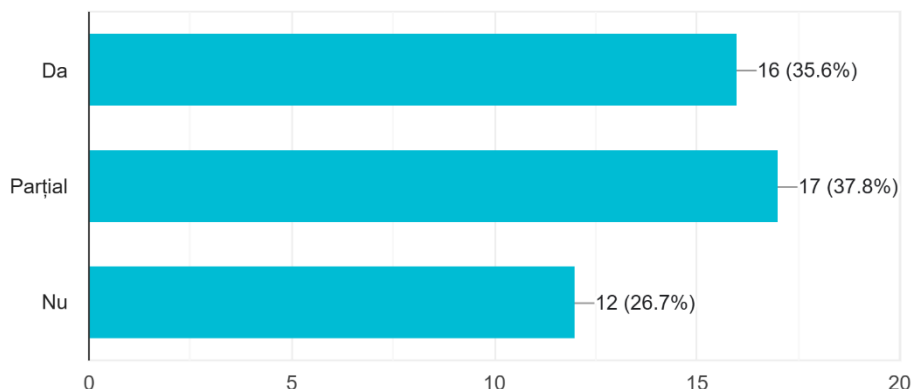

Munca cu elevii cu probleme de sănătate mintală este percepută ca extrem de solicitantă emoțional (media 4.11 din 5). Aproape jumătate din eșantion (22 de profesori, 48.9%) a acordat scorul maxim de 5. Corelat cu accesul deficitar la sprijin profesional (Q20), acest nivel ridicat de stres emoțional indică un risc major de burnout în rândul cadrelor didactice. Programele de formare MindPlay ar trebui să includă în mod explicit componente de gestionare a stresului și de prevenire a burnout-ului pentru profesori.

Întrebarea 20: Ați avut acces la sprijin profesional în ultimii 3 ani?

Ați avut acces la sprijin profesional în ultimii 3 ani (de exemplu, supervizare, consultanță cu psihologi)?

45 responses

Accesul la sprijin profesional (supervizare, consultanță cu psihologi) este semnificativ deficitar. 26.7% dintre profesori nu au beneficiat de niciun sprijin profesional în ultimii 3 ani, iar 37.8% au avut acces doar parțial. Astfel, mai mult de 64% din eșantion nu beneficiază de sprijin profesional adecvat. Corelat cu nivelul ridicat de stres emoțional (Q19), această lipsă de suport sistemic agravează vulnerabilitatea profesorilor și reduce eficiența intervențiilor lor.

Întrebarea 21: În ce situații vă simțiți cel mai neputincios sau cel mai afectat emoțional?

Analiza tematică a răspunsurilor deschise relevă patru teme majore de neputință, în ordinea frecvenței:

Tema 1 – Rezistența și negarea parentală: Cel mai frecvent tip de situație descrisă este refuzul părinților de a accepta că propriul copil are probleme și lipsa de colaborare. Răspunsuri reprezentative: „Când părinții nu mă ascultă. Îmi dau de înțeles că nu văd bine”; „Părinții nu recunosc că copilul lor are diferite dificultăți”; „Atunci când problemele elevilor sunt consecințele problemelor familiale”.

Tema 2 – Crize de agresivitate extremă și autism: Situațiile de criză acută, în special la copiii cu autism sau cu tulburări severe de comportament, sunt percepute ca extrem de copleșitoare. Răspunsuri reprezentative: „Atunci când un elev cu autism infantil se automutilează”; „Elevul

cu autism nu reușește să își comunice nevoile de bază sau intră într-o criză senzorială (meltdown)".

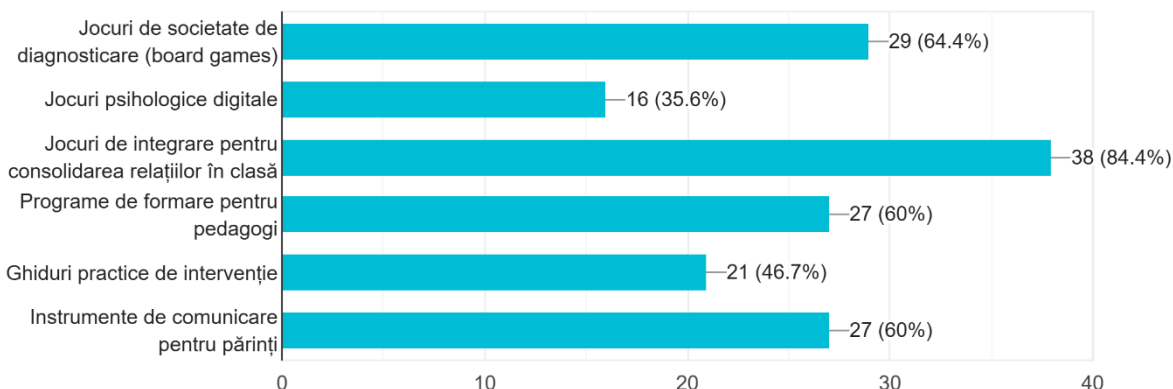
Tema 3 – Lipsa personalului de sprijin: Absența unui psiholog, a unui profesor de sprijin sau a unui asistent pedagogic este resimțită acut. Răspunsuri reprezentative: „Nu avem psiholog deloc, nici personal care poate ajuta la integrarea elevilor cu dificultăți”; „Sunt mai puțin familiarizat cu problemele comportamentale, nepregătit pentru tulburările de neurodezvoltare”.

Tema 4 – Suprasolicitarea în clasele mari: Gestionarea simultană a unui număr mare de elevi, inclusiv a celor cu nevoi speciale, este o sursă majoră de stres. Răspunsuri reprezentative: „În munca creativă. Este foarte solicitant să ajut 31 de copii la orele creative”.

Întrebarea 22: Care instrumente MindPlay v-ar fi cele mai utile?

22. Care instrumente MindPlay v-ar fi cele mai utile? (Selectați toate răspunsurile aplicabile)

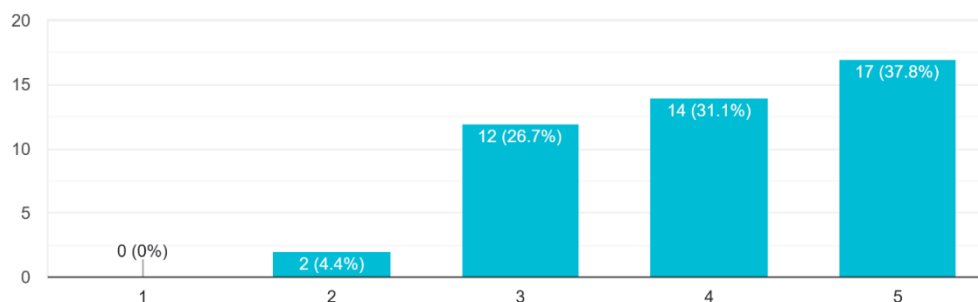
45 responses

Profesorii preferă instrumentele practice, interactive și care pot fi integrate direct în activitățile zilnice din clasă. Jocurile de integrare sunt de departe cele mai solicitate (84.4%), urmate de jocurile de societate de diagnosticare (64.4%). Programele de formare și instrumentele de comunicare cu părinții sunt, de asemenea, foarte dorite (câte 60%). Jocurile digitale sunt mai puțin prioritare (35.6%), posibil din cauza infrastructurii tehnologice limitate în unele școli. Această ierarhie a preferințelor trebuie să ghideze prioritizarea în designul produselor MindPlay.

Întrebarea 23: Cât de probabil ar fi să folosiți un joc de diagnosticare în clasa dumneavoastră?

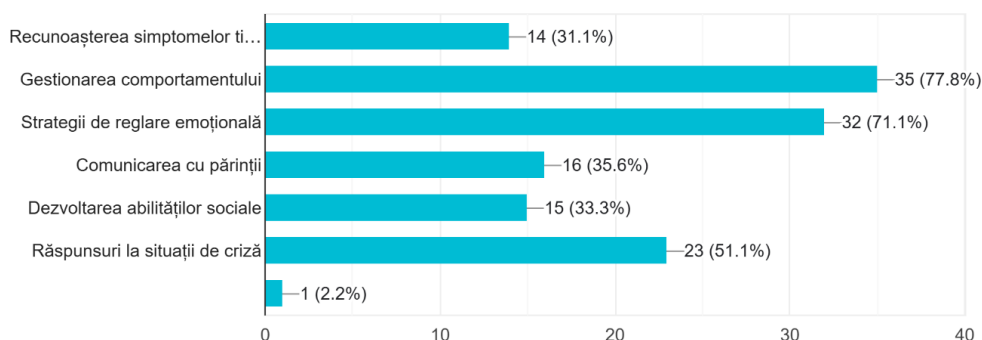
23. Cât de probabil ar fi să folosiți un joc de diagnosticare în clasa dumneavoastră?
 45 responses

Deschiderea față de utilizarea jocurilor de diagnosticare este foarte mare (media 4.02 din 5). 31 de profesori (68.9%) au acordat scoruri de 4 sau 5, iar niciun profesor nu a acordat scorul minim. Aceasta demonstrează o acceptare excelentă a conceptului central al proiectului MindPlay în rândul beneficiarilor direcți. Absența oricărei opoziții ferme (scor 1) este un semnal extrem de pozitiv pentru faza de implementare a proiectului.

Întrebarea 24: Ce competențe ați dori cel mai mult să îmbunătățiți?

24. Ce competențe ați dori cel mai mult să îmbunătățiți? (Selectați până la 3)
 45 responses

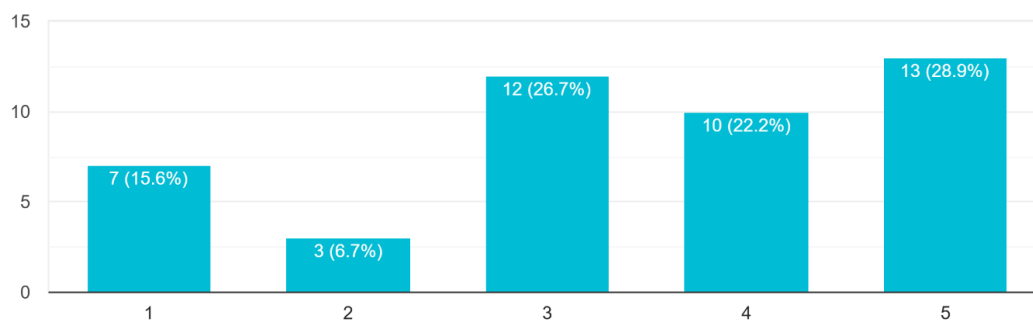

Nevoile de formare se concentrează pe intervenția directă și practică. Gestionarea comportamentului (77.8%) și strategiile de reglare emoțională (71.1%) sunt prioritățile absolute. Răspunsul la situații de criză este, de asemenea, o prioritate majoră (51.1%). Aceste date trasează o direcție clară și precisă pentru curriculumul de formare MindPlay: profesorii nu au nevoie de mai multă teorie despre identificarea problemelor, ci de tehnici practice de intervenție.

Întrebarea 25: În ce măsură vă simțiți susținut de școala dumneavoastră?

25. În ce măsură vă simțiți susținut de școala dumneavoastră în abordarea nevoilor de sănătate mintală ale elevilor?

45 responses

Nivelul de sprijin instituțional perceput este mediocru (media 3.42 din 5), cel mai scăzut scor mediu dintre toate întrebările Likert din chestionarul pentru profesori. 10 profesori (22.3%) au acordat scoruri de 1 sau 2, indicând un sentiment acut de izolare instituțională. Această percepție de lipsă de sprijin, combinată cu nivelul ridicat de stres emoțional (Q19) și accesul deficitar la suport profesional (Q20), creează un tablou îngrijorător al vulnerabilității profesorilor. Intervențiile MindPlay trebuie să vizeze nu doar profesorul individual, ci și cultura organizațională a școlii.

Întrebările 26 și 27: Provocări majore și sprijin necesar (Răspunsuri deschise)

Analiza tematică a răspunsurilor deschise la întrebările 26 și 27 relevă un tablou coerent al nevoilor neacoperite. Principalele provocări menționate sunt: ADHD și dificultăți de concentrare, agresivitatea, anxietatea legată de performanța școlară, lipsa implicării parentale și timpul excesiv petrecut pe ecrane. Ca soluții, profesorii solicită imperativ: prezența fizică a unui psiholog sau consilier permanent în școală, un profesor de sprijin (shadow teacher) în

clasă, jocuri și materiale didactice specifice, programe de consiliere pentru părinți și workshopuri practice.

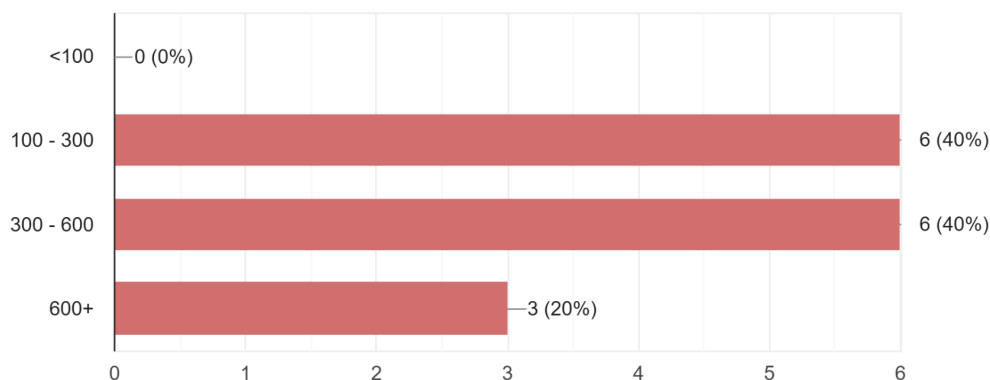
4.2.2. Rezultatul analizei cantitative – Chestionarele adresate directorilor școlari

Întrebările 1-4: Date demografice ale școlii

Indicator	Distribuție
Număr elevi	100–300: 6 școli; 300–600: 6 școli; 600+: 3 școli
Număr cadre didactice	<20: 2; 20–40: 9; 41–60: 4
Psiholog angajat	Da, normă întreagă: 9; Nu: 4; Împărțit între școli: 2
Locație	Rural: 6; Urban: 9
Tip	Public: 13; Special: 2

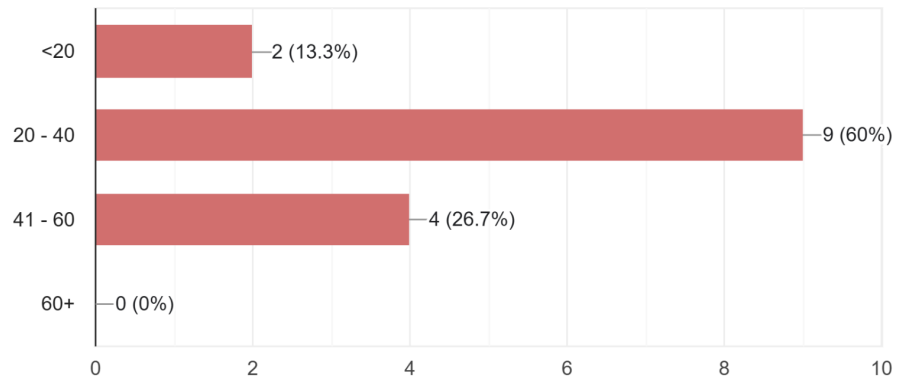
1. Numărul de elevi înscriși:

15 responses

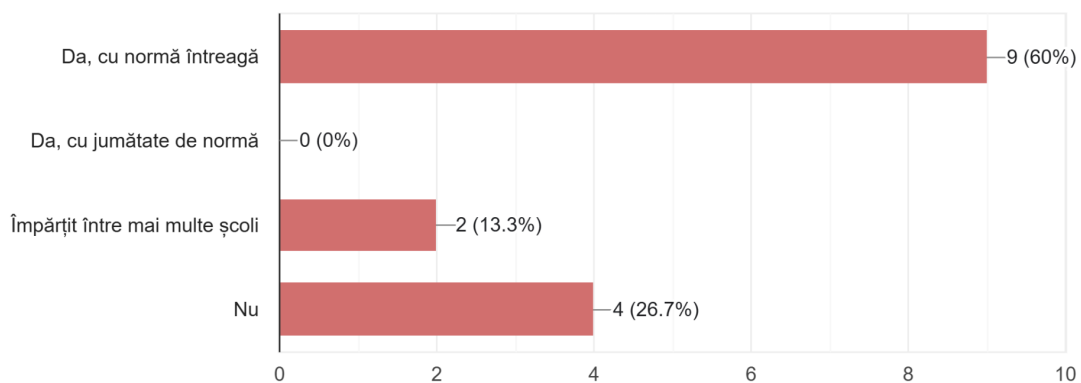
2. Numărul de cadre didactice

15 responses

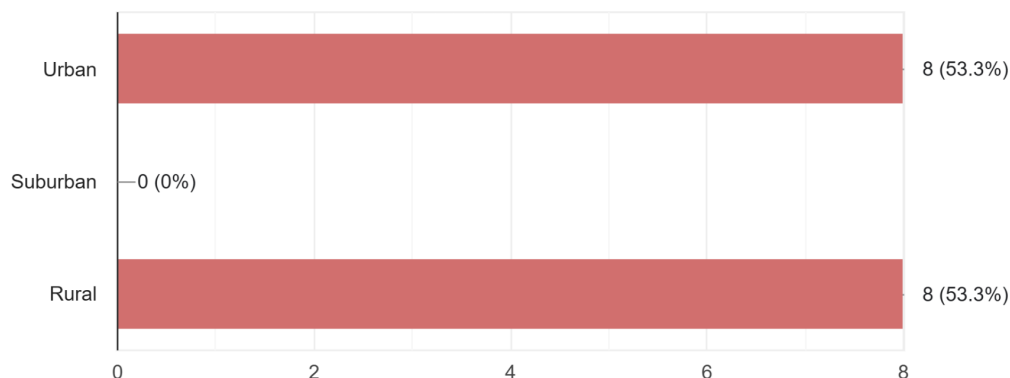
3. Școala are un psiholog angajat?

15 responses

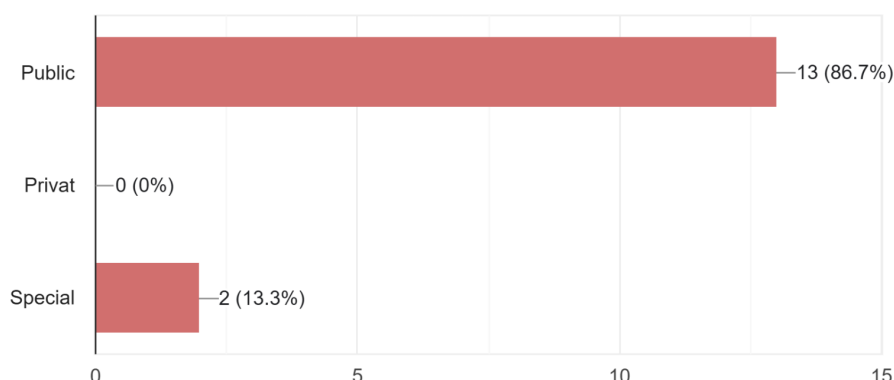
Locația școlii

15 responses

Tipul școlii

15 responses

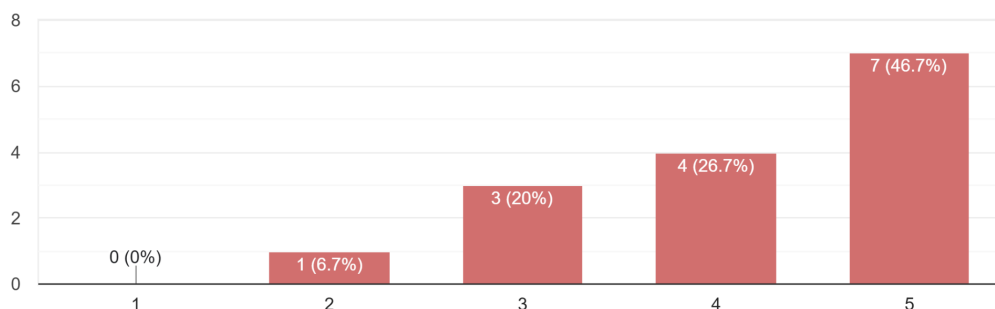

Eșantionul de directori acoperă o varietate de contexte instituționale. O constatare importantă este că doar 9 din cele 15 școli (60%) beneficiază de un psiholog angajat cu normă întreagă, în timp ce 2 școli (13,3%) împart un psiholog cu alte instituții, iar 4 școli (26,7%) nu au deloc un psiholog angajat. Astfel, 40% dintre școlile participante nu beneficiază de prezența permanentă a unui specialist în sănătate mintală, ceea ce reprezintă o vulnerabilitate semnificativă în sprijinirea elevilor. Aceste rezultate confirmă nevoia de consolidare a serviciilor de sănătate mintală în școli și susțin percepțiile exprimate de cadrele didactice privind dificultățile de identificare și gestionare timpurie a problemelor emoționale și comportamentale.

Întrebarea 5: Cât de semnificative sunt provocările legate de sănătatea mintală în clasele primare?

5. Cât de semnificative sunt provocările legate de sănătatea mintală în clasele primare?

15 responses

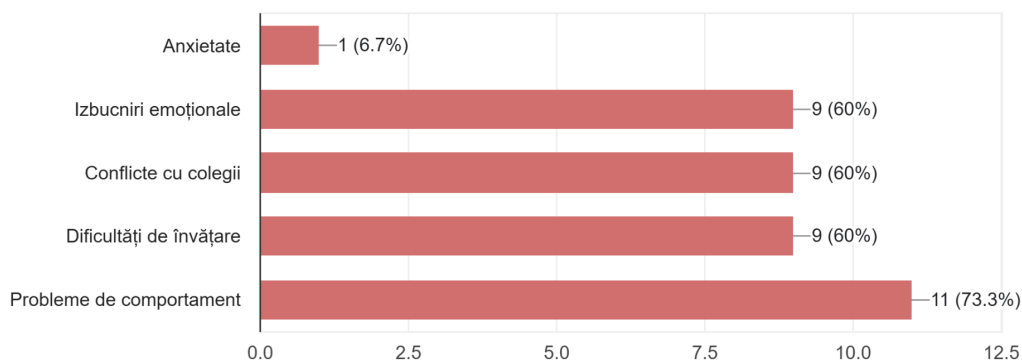

Directorii recunosc în mod clar importanța provocărilor legate de sănătatea mintală în clasele primare. Aproape jumătate dintre respondenți (46,7%) au evaluat gravitatea acestora cu scorul maxim (5), iar încă 26,7% au acordat scorul 4. Scorul mediu de 4,13 indică faptul că managementul școlar percepe sănătatea mintală drept o prioritate importantă. Acest nivel ridicat de conștientizare constituie o bază solidă pentru planificarea și implementarea unor intervenții sistemice eficiente în școli.

Întrebarea 6: Care sunt provocările care apar cel mai des?

6. Care sunt provocările care apar cel mai des?

15 responses

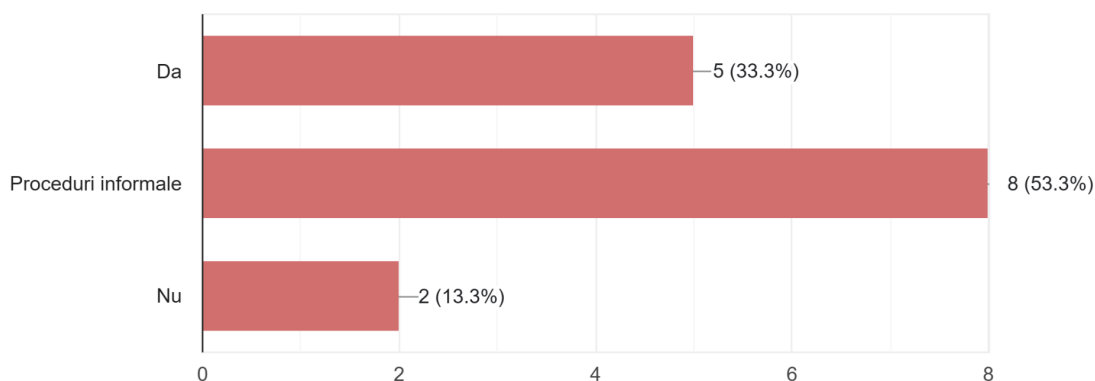

Perspectiva directorilor evidențiază faptul că problemele de comportament reprezintă cea mai frecvent întâlnită provocare (73,3%), urmate de dificultățile de învățare, conflictele cu colegii și izbucnirile emoționale, fiecare menționate de 60% dintre respondenți. În schimb, anxietatea este identificată de un singur director (6,7%), ceea ce confirmă tendința de a observa mai ales manifestările externalizate și de a subestima dificultățile internalizate. Acest profil al răspunsurilor sugerează necesitatea consolidării capacității școlilor de a recunoaște și aborda din timp problemele emoționale mai puțin vizibile ale elevilor.

Întrebarea 7: Școala dispune de proceduri de identificare timpurie?

7. Școala dumneavoastră dispune de proceduri de identificare timpurie?

15 responses

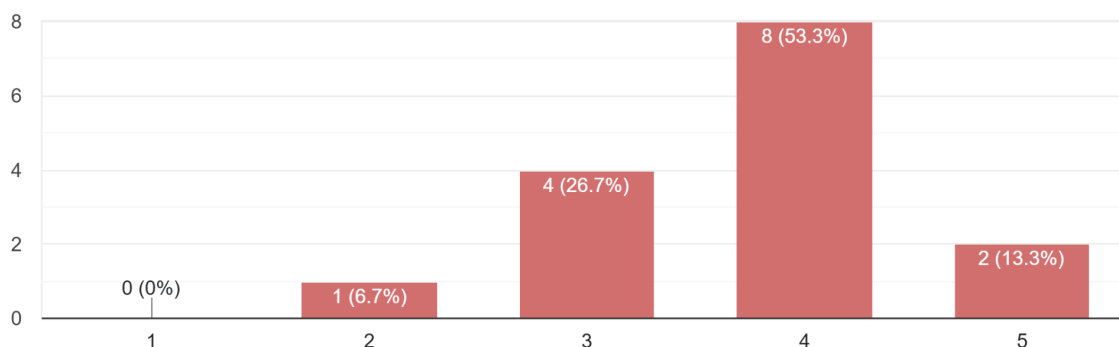

Rezultatele arată că doar o treime dintre școli (33,3%) dispun de proceduri formale pentru identificarea timpurie a dificultăților de sănătate mintală. Majoritatea respondenților (53,3%) se bazează în principal pe proceduri informale, precum observațiile cadrelor didactice și discuțiile ad-hoc, iar 13,3% dintre școli nu au implementat încă nicio procedură de identificare timpurie. Aceste rezultate evidențiază existența unor lacune importante în standardizarea practicilor de depistare precoce și subliniază necesitatea dezvoltării și implementării unor protocoale structurate, care să asigure identificarea timpurie și sprijinul adecvat pentru elevii aflați în dificultate.

Întrebările 8–12: Evaluarea capacității profesorilor de către directori

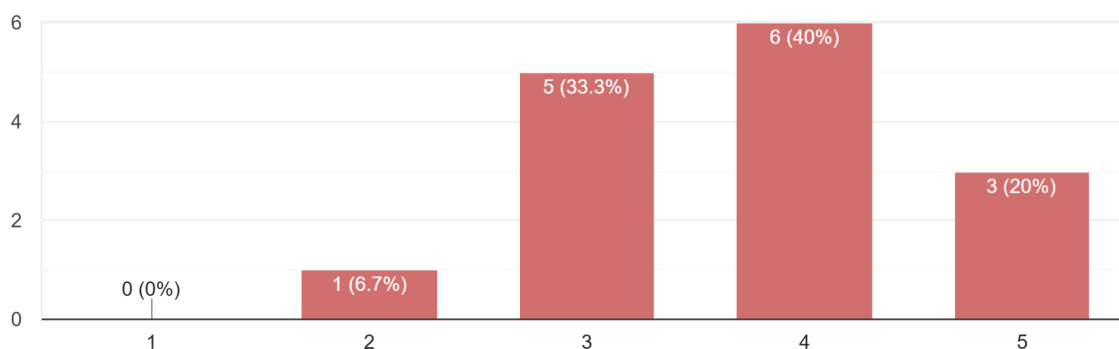
8. Capacitatea profesorilor de a recunoaște simptomele incipiente.

15 responses

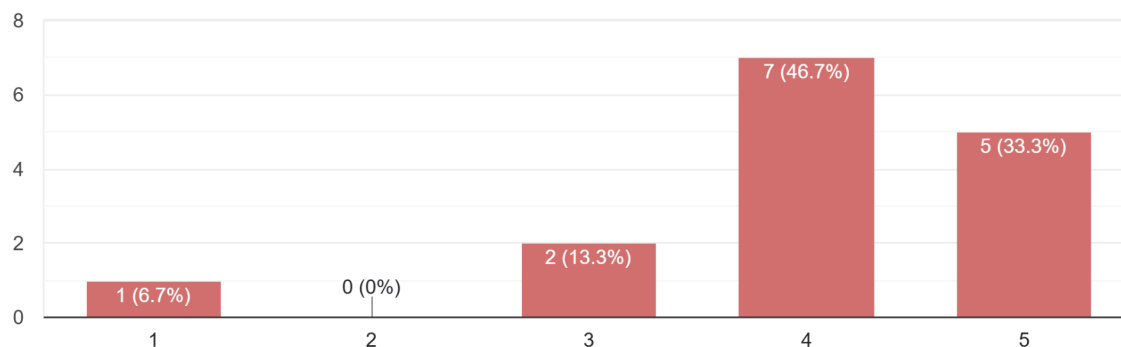
9. Capacitatea profesorilor de a gestiona dificultățile comportamentale.

15 responses

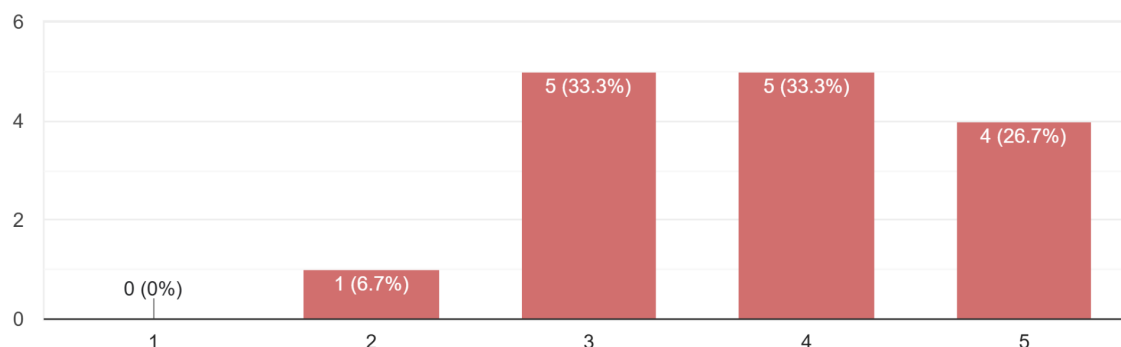
10. Capacitatea profesorilor de a colabora cu psihologii.

15 responses

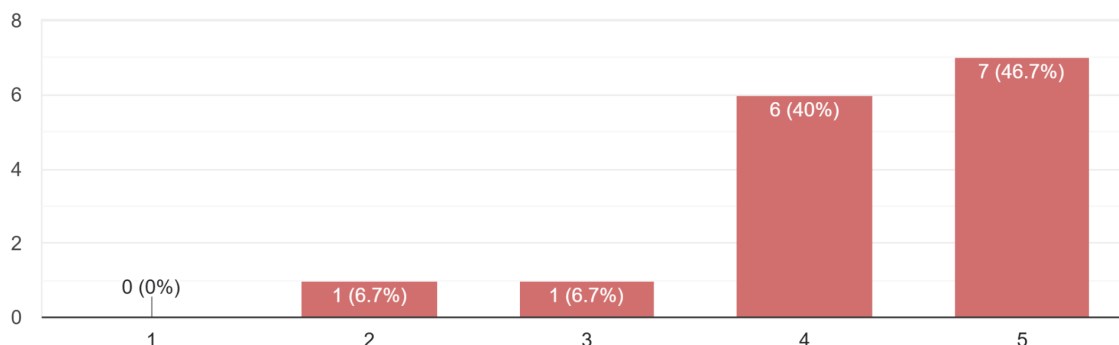
11. Pregătirea întregii școli pentru a răspunde la situații de criză.

15 responses

12. Comunicarea cu părinții cu privire la problemele emoționale.

15 responses

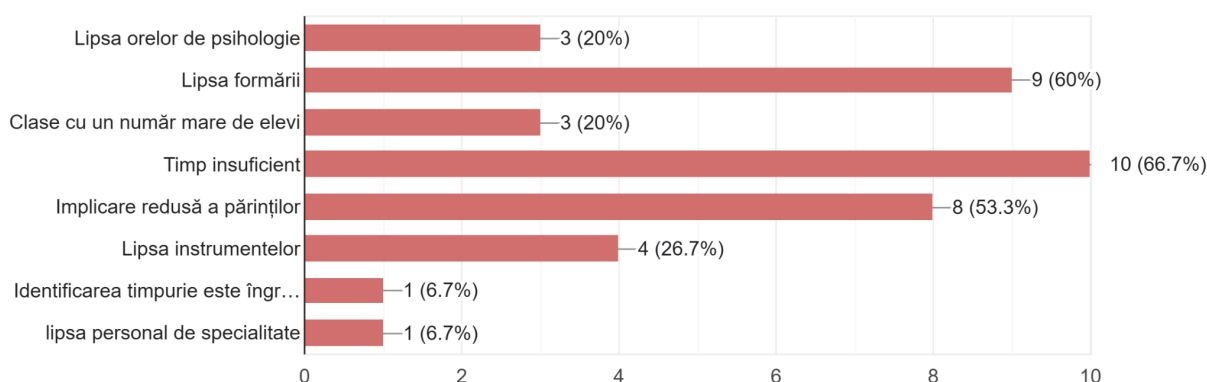

Evaluarea directorilor privind capacitățile profesorilor este remarcabil de concordantă cu autoevaluarea acestora din urmă. Gestionarea comportamentului și pregătirea pentru crize obțin scoruri moderate (3.50), în timp ce colaborarea cu psihologii și comunicarea cu părinții sunt evaluate mai bine (4.00). Această convergență validează fiabilitatea datelor și confirmă că lacunele identificate sunt reale și recunoscute la toate nivelurile ierarhice.

Întrebarea 13: Cele mai mari bariere în calea sprijinului pentru sănătatea mintală

13. Care sunt cele mai mari bariere în calea îmbunătățirii sprijinului pentru sănătatea mintală?

15 responses

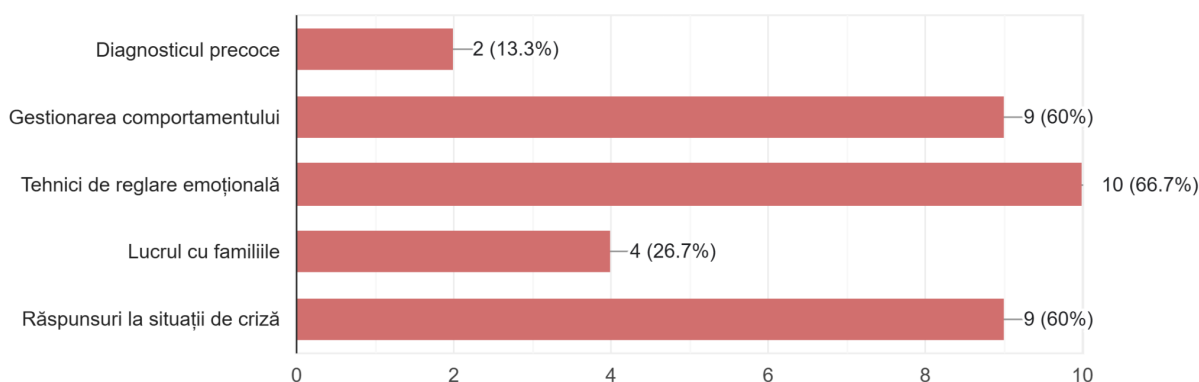

Barierile identificate de directori sunt de natură structurală și sistemică. Timpul insuficient (66,7%) este bariera principală, urmată de lipsa formării și implicarea redusă a părinților (60% și 53,3%). Aceste bariere au implicații directe pentru designul MindPlay: instrumentele trebuie să fie eficiente din punct de vedere al timpului, ușor de integrat în programul existent și să includă o componentă de implicare a familiei.

Întrebarea 14: Ce tip de formare este cel mai necesar?

14. Ce tip de formare este cel mai necesar?

15 responses

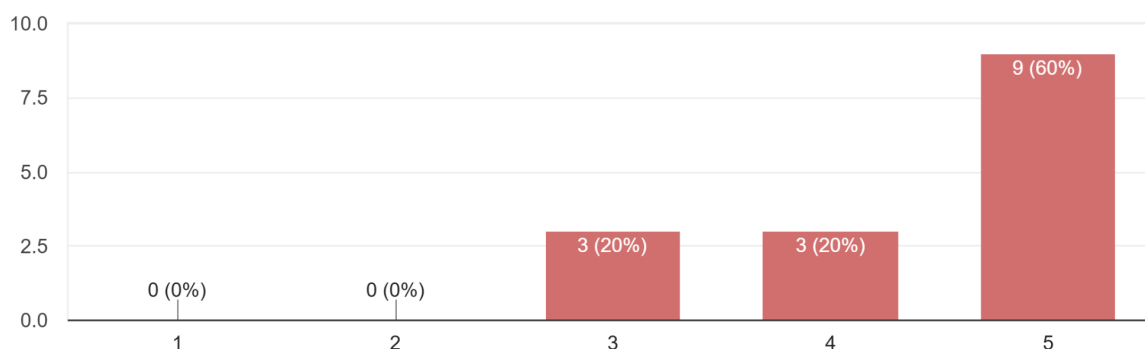

Prioritățile de formare identificate de directori sunt perfect aliniate cu nevoile exprimate de profesori: reglarea emoțională și răspunsul la crize (66,7 și 60%), urmate de gestionarea comportamentului (60%). Convergența dintre perspectiva directorilor și cea a profesorilor oferă o bază solidă pentru curriculumul de formare MindPlay.

Întrebarea 15: Cât de deschis sunteți la implementarea instrumentelor MindPlay?

15. Cât de deschis sunteți la implementarea instrumentelor MindPlay?

15 responses

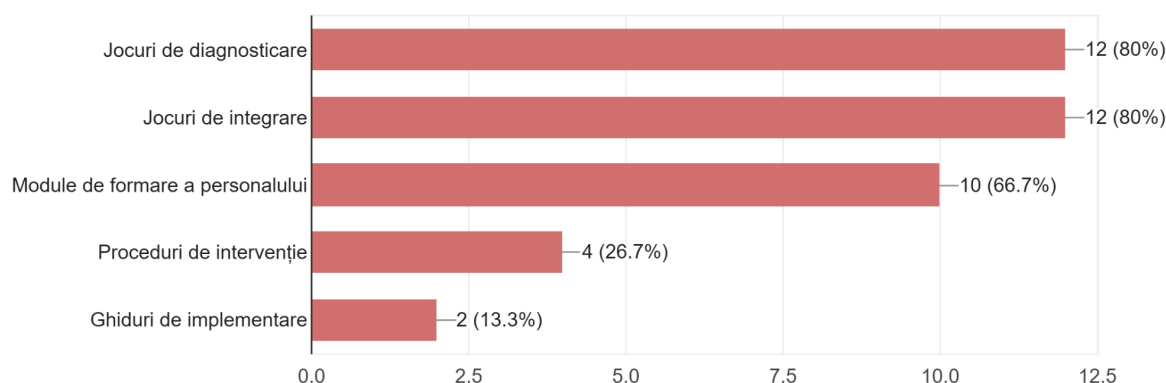

Deschiderea directorilor față de implementarea instrumentelor MindPlay este ridicată (media 4.30 din 5). Niciun director nu a acordat scoruri de 1 sau 2, iar 80% au acordat scoruri de 4 sau 5. Această receptivitate la nivel de management este esențială pentru succesul implementării la scară largă, deoarece directorii sunt factorii de decizie care pot facilita sau bloca adoptarea unor noi practici în școală.

Întrebarea 16: Ce instrumente ar fi utile în școala dumneavoastră?

16. Ce instrumente ar fi utile în școala dumneavoastră?

15 responses

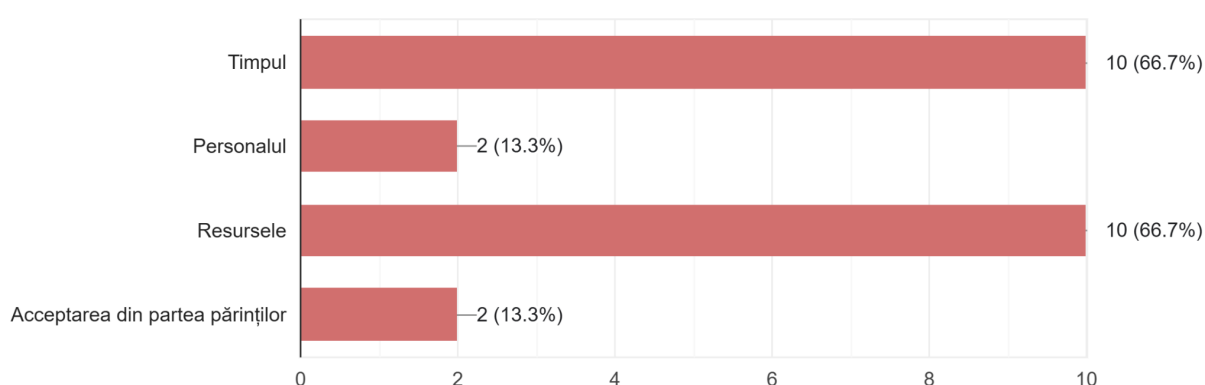

Directorii prioritizează jocurile de integrare (80%) și cele de diagnosticare (80%), urmate de modulele de formare (66,7%). Această preferință este perfect aliniată cu cea a profesorilor, confirmând că există o viziune comună la nivelul școlii cu privire la tipul de instrumente necesare.

Întrebarea 17: Ce obstacole ar putea afecta implementarea?

17. Ce obstacole ar putea afecta implementarea?

15 responses

Directorii identifică timpul (66,7%) și resursele (66,7%) ca principalele obstacole în implementare. Aceasta confirmă că proiectul MindPlay trebuie să ofere soluții care să fie eficiente din punct de vedere al timpului și al costurilor, și să includă strategii de mobilizare a resurselor existente.

Întrebările 18–19: Schimbări sistemice necesare și sprijin pentru MindPlay (Răspunsuri deschise)

Răspunsurile deschise ale directorilor subliniază necesitatea unor schimbări sistemice profunde: angajarea de personal specializat (psihologi, logopezi), integrarea învățării socio-emoționale în curriculum, reducerea cerințelor curriculare și formarea continuă a cadrelor didactice. Pentru implementarea MindPlay, directorii solicită informare detaliată, îndrumare practică și, în unele cazuri, sprijin financiar.

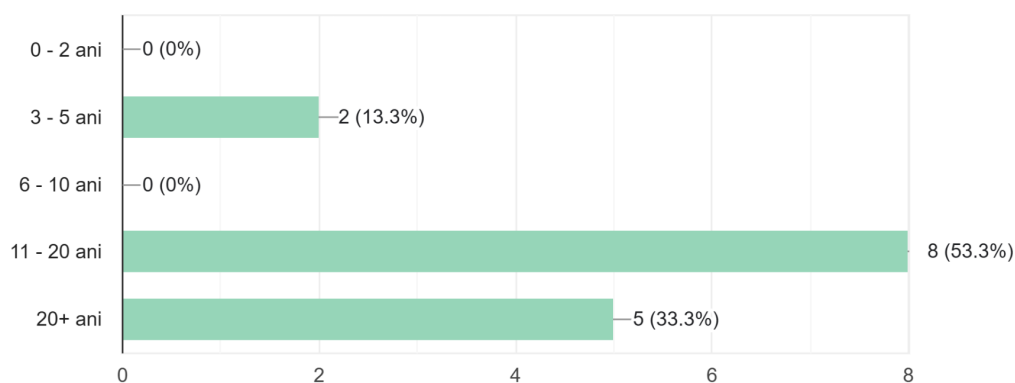
4.2.3. Rezultatul analizei cantitative – Chestionarele adresate psihologilor școlari

Întrebările 1-3: Date demografice

Indicator	Distribuție
Ani de experiență	3-5 ani: 2; 11-20 ani: 8; 20+ ani: 5
Elevi sprijiniți săptămânal	10-20: 12; 21-40: 1; 40+: 2
Normă întreagă la o singură școală	Da: 9; Nu (mai multe școli): 6

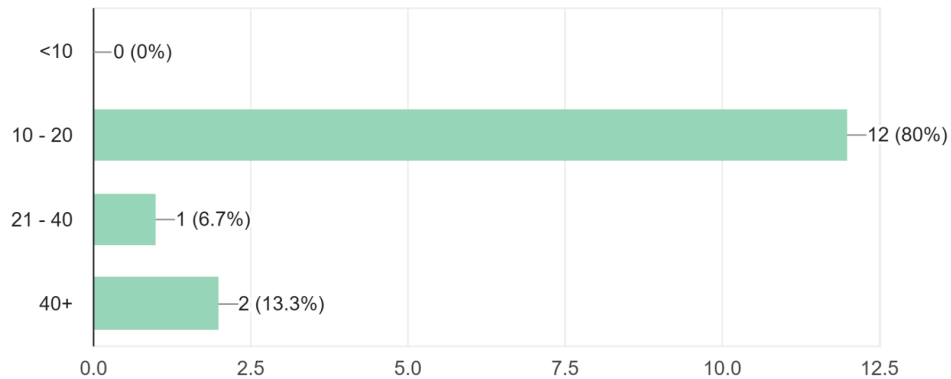
1. Ani de experiență

15 responses

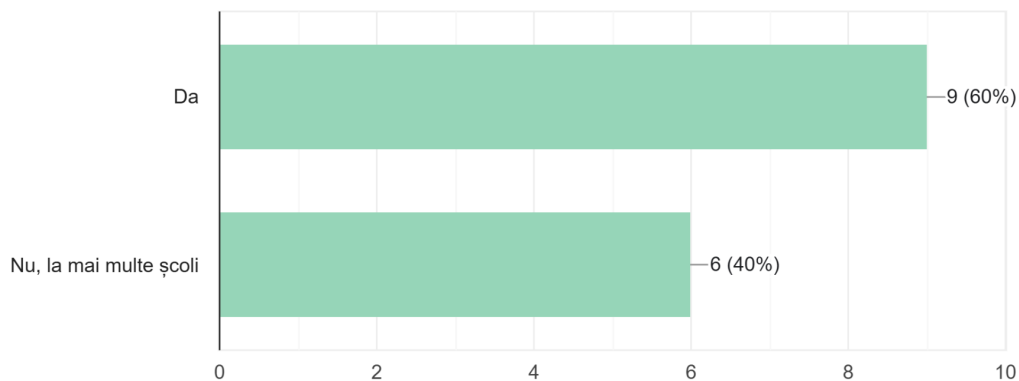
2. Numărul de elevi pe care îi sprijiniți săptămânal:

15 responses

3. Lucrați cu normă întreagă la o singură școală?

15 responses

Psihologii școlari respondenți sunt profesioniști cu experiență vastă: 13 din 15 (86,7%) au peste 11 ani de experiență profesională. Cu toate acestea, 40% dintre respondenți (6 din 15) lucrează simultan în mai multe școli, ceea ce poate limita timpul și disponibilitatea acordate fiecărei instituții. Majoritatea covârșitoare (80%) oferă sprijin pentru 10-20 de elevi săptămânal, ceea ce indică un volum constant de activitate și poate reduce timpul disponibil pentru activități preventive, dezvoltarea programelor de promovare a sănătății mintale și formarea cadrelor didactice.

Întrebările 4–10: Autoevaluarea competențelor

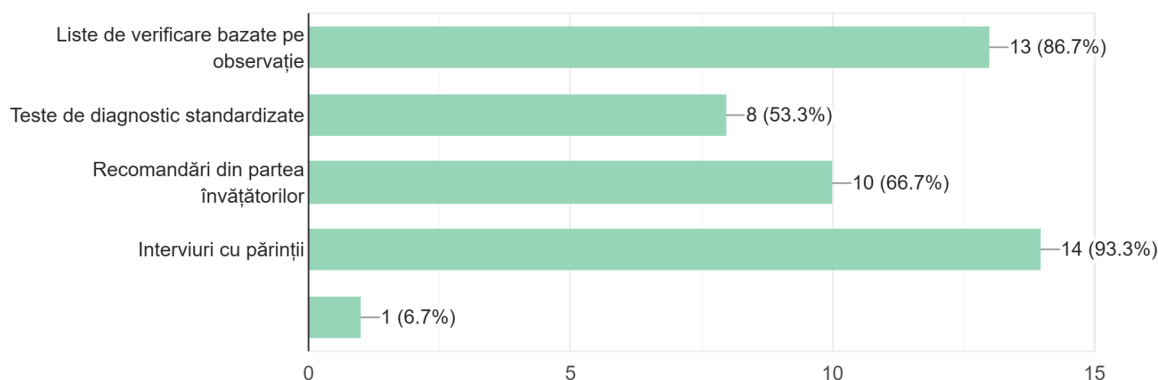
Competență	Media	Deviația standard
Q4: Diagnosticarea problemelor emoționale	3.56	0.88
Q5: Identificarea tulburărilor de comportament	3.78	0.67
Q6: Recunoașterea dificultăților sociale	4.33	0.50
Q7: Depistarea problemelor de dezvoltare	3.89	1.05
Q8: Utilizarea instrumentelor de diagnostic structurate	3.33	0.71
Q9: Comunicarea preocupărilor către părinți	4.11	0.93
Q10: Colaborarea cu profesorii pentru depistarea timpurie	4.44	0.73

Psihologii se autoevaluează cel mai bine la colaborarea cu profesorii (4.44) și recunoașterea dificultăților sociale (4.33). Interesant și îngrijorător este că utilizarea instrumentelor de diagnostic structurate obține cel mai mic scor (3.33), indicând o posibilă lipsă de instrumente adecvate sau actualizate în dotarea cabinetelor școlare. Diagnosticarea problemelor emoționale (3.56) este, de asemenea, evaluată modest, sugerând că aceasta este o zonă în care instrumentele MindPlay ar putea aduce o contribuție semnificativă.

Întrebarea 11: Ce instrumente utilizați pentru evaluarea timpurie?

11. Ce instrumente utilizați pentru evaluarea timpurie?

15 responses

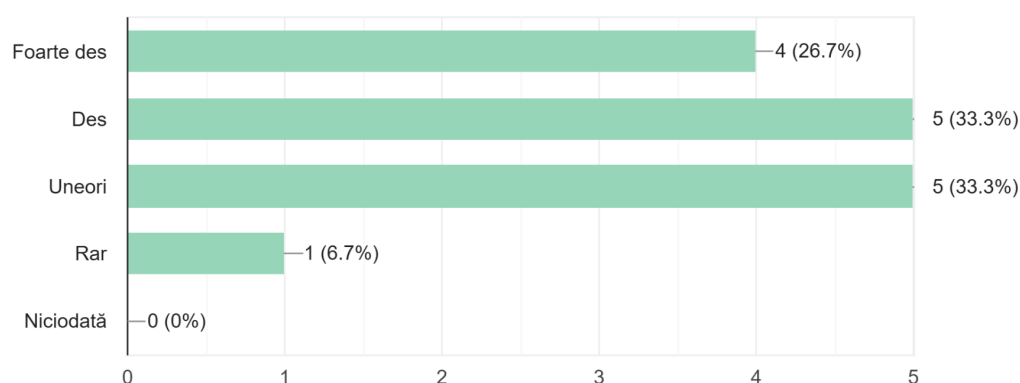

Datele arată că interviurile cu părinții reprezintă cel mai frecvent instrument utilizat de psihologii școlari (93,3%), urmate de listele de verificare bazate pe observație (86,7%) și de recomandările din partea învățătorilor (66,7%). Testele de diagnostic standardizate sunt utilizate de puțin peste jumătate dintre respondenți (53,3%), ceea ce indică faptul că, deși acestea sunt prezente în practica profesională, metodele observaționale și relaționale rămân predominante. Aceste rezultate evidențiază necesitatea extinderii accesului la instrumente de evaluare standardizate, validate și ușor de utilizat, care să completeze metodele deja folosite în activitatea curentă, precum cele dezvoltate în cadrul proiectului MindPlay.

Întrebarea 12: Cât de des recomandă profesorii elevii care prezintă probleme?

12. Cât de des recomandă învățătorii elevii care prezintă probleme?

15 responses

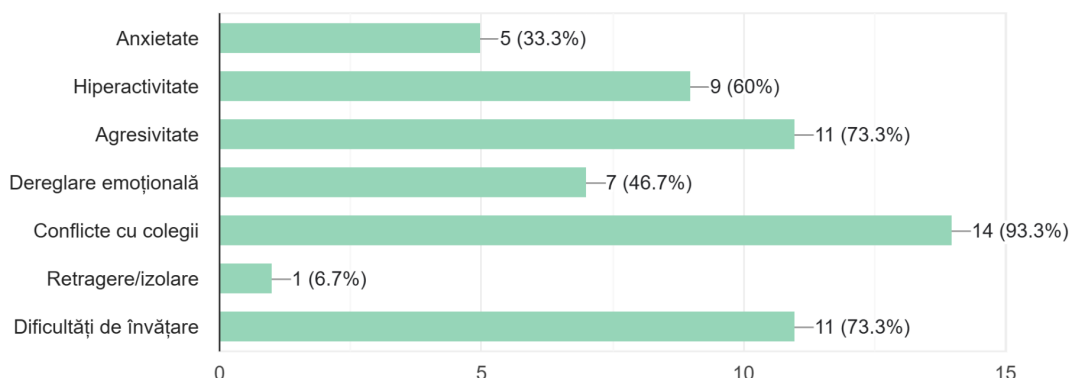

Rezultatele arată că 60% dintre respondenți consideră că profesorii recomandă frecvent sau foarte frecvent elevii cu dificultăți către psihologul școlar. 33,3% apreciază că aceste recomandări sunt făcute doar uneori, iar 6,7% consideră că ele au loc rar. Niciun respondent nu a indicat că profesorii nu trimit niciodată elevii către serviciile de consiliere psihologică. Aceste constatări sugerează existența unei colaborări eficiente între cadrele didactice și psihologii școlari în majoritatea unităților de învățământ incluse în studiu. Totodată, rezultatele indică faptul că, deși orientarea elevilor către serviciile de consiliere reprezintă o practică obișnuită, frecvența acesteia poate varia în funcție de contextul școlar sau de particularitățile fiecărei instituții.

Întrebarea 13: Care sunt problemele cel mai frecvent semnalate de profesori? (Selecție multiplă, până la 3 opțiuni)

13. Care sunt problemele cel mai frecvent semnalate? (Selectați până la 3)

15 responses

Rezultatele arată că problemele semnalate cel mai frecvent de profesori psihologilor sunt conflictele cu colegii (93,3%), urmate de agresivitate (73,3%) și dificultățile de învățare (73,3%). De asemenea, hiperactivitatea (60%) și dereglările emoționale (46,7%) sunt raportate cu o frecvență moderată, în timp ce anxietatea (33,3%) este menționată mai rar. Retrageră/izolarea (6,7%) reprezintă problema cel mai puțin semnalată de către profesori. Aceste rezultate sugerează că profesorii identifică și raportează cu prioritate comportamentele externalizate și dificultățile vizibile din mediul școlar, în timp ce problemele internalizate, precum anxietatea sau retrageră socială, sunt observate și semnalate într-o măsură mai redusă.

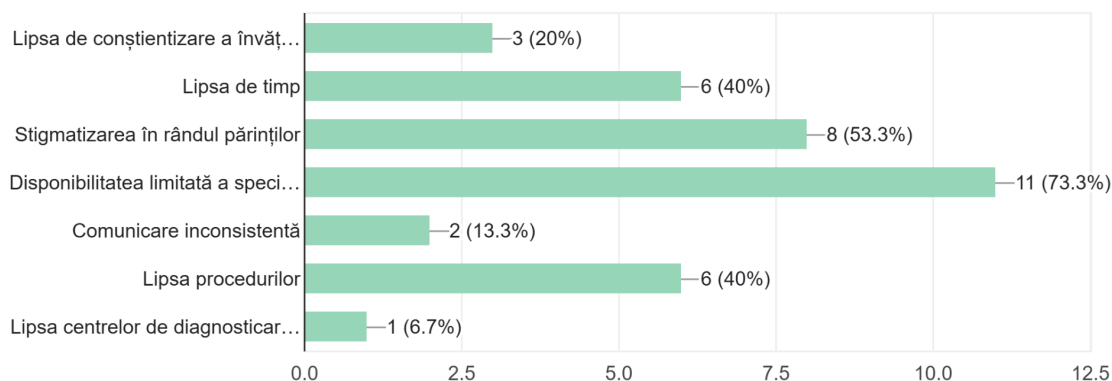
Întrebarea 14: Care sunt problemele cel mai des trecute cu vederea de profesori? (Răspunsuri deschise)

Psihologii identifică o serie de probleme care sunt sistematic trecute cu vederea de profesori: anxietatea și retrageră socială (izolarea), problemele familiale (divorțul, conflictele parentale), neurodivergența tratată ca lene sau agresivitate deliberată, agresivitatea ocazională (care nu atinge pragul de alertă al profesorilor) și marginalizarea subtilă. Aceste observații sunt extrem de valoroase pentru designul instrumentelor MindPlay, care ar trebui să includă indicatori specifici pentru detectarea acestor probleme invizibile.

Întrebarea 15: Care sunt cele mai mari obstacole în calea diagnosticării timpurii?

15. Care sunt cele mai mari obstacole în calea diagnosticării timpurii? (Mai multe răspunsuri posibile)

15 responses

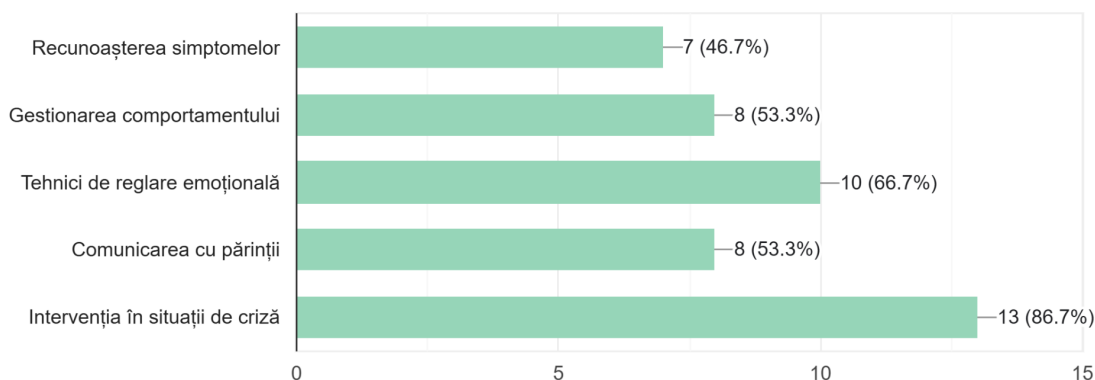

Rezultatele indică faptul că disponibilitatea limitată a specialiștilor (73,3%) reprezintă principalul obstacol în calea diagnosticării timpurii. Un alt factor important este stigmatizarea în rândul părinților (53,3%), urmată de lipsa timpului (40%) și lipsa procedurilor standardizate (40%). Într-o măsură mai redusă, respondenții au menționat lipsa de conștientizare și formare (20%), comunicarea inconsecventă (13,3%) și lipsa centrelor de diagnosticare (6,7%). Aceste rezultate evidențiază faptul că diagnosticarea timpurie este influențată atât de factori structurali, precum deficitul de specialiști și lipsa unor proceduri clare, cât și de bariere sociale, în special stigmatizarea părinților.

Întrebarea 16: Ce competențe ale profesorilor necesită consolidare?

16. Ce competențe ale învățătorilor necesită consolidare în cea mai mare măsură?

15 responses

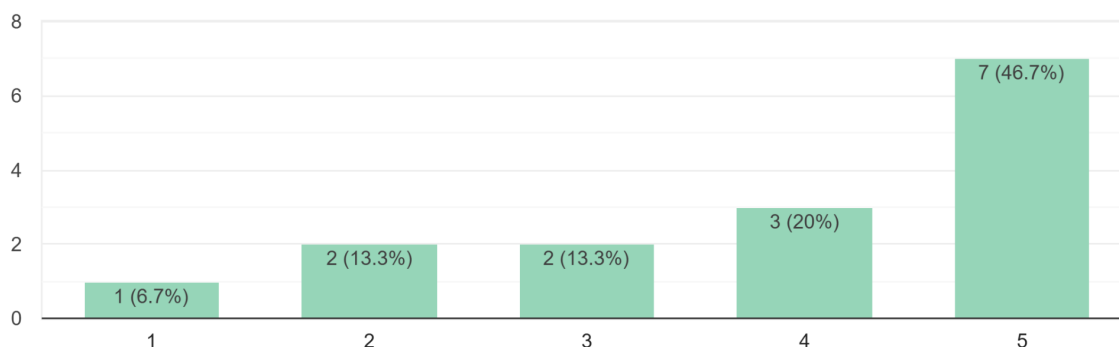

Rezultatele arată că, din perspectiva psihologilor, intervenția în situații de criză (86,7%) reprezintă competența care necesită cea mai mare consolidare în rândul profesorilor. Aceasta este urmată de tehnicile de reglare emoțională (66,7%), gestionarea comportamentului (53,3%) și comunicarea cu părinții (53,3%), în timp ce recunoașterea simptomelor (46,7%) este, de asemenea, considerată o competență importantă care necesită dezvoltare. Aceste rezultate evidențiază necesitatea consolidării competențelor practice ale cadrelor didactice, în special în gestionarea situațiilor complexe și în colaborarea eficientă cu elevii și părinții.

Întrebarea 17: Cât de utile ar fi instrumentele de diagnosticare bazate pe jocuri?

17. Cât de utile ar fi instrumentele de diagnosticare bazate pe jocuri?

15 responses

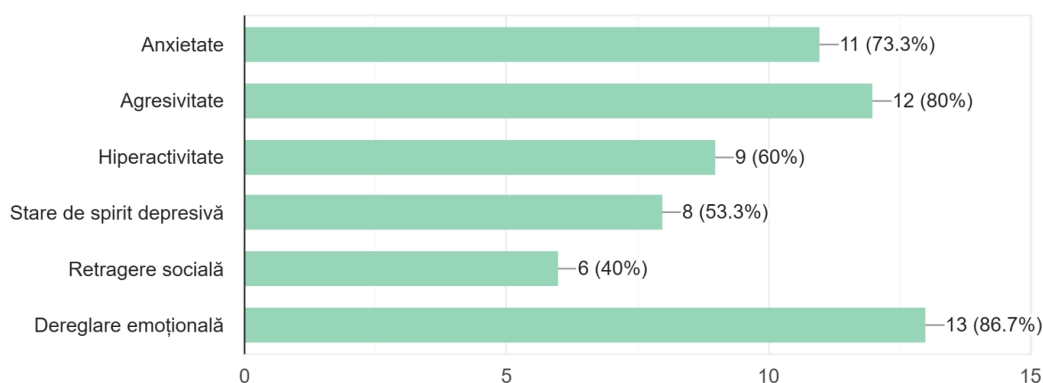

Evaluarea utilității instrumentelor de diagnosticare bazate pe jocuri este pozitivă (media 3.93), cu o variabilitate moderată (deviație standard 1.30). 10 din 15 psihologi (66.7%) acordă scoruri de 4 sau 5, indicând o receptivitate generală față de conceptul MindPlay. Totuși, 3 psihologi acordă scoruri de 1 sau 2, ceea ce sugerează că există o minoritate sceptică care va necesita demonstrarea bazei științifice a instrumentelor.

Întrebarea 18: Ce riscuri ar trebui să poată detecta jocurile de diagnosticare?

18. Ce riscuri ar trebui să poată detecta jocurile de diagnosticare?

15 responses

Rezultatele arată că psihologii consideră că jocurile de diagnosticare ar trebui să identifice în primul rând dereglarea emoțională (86,7%), agresivitatea (80%) și anxietatea (73,3%). Acestea sunt urmate de hiperactivitate (60%), starea de spirit depresivă (53,3%) și retragerea socială (40%). Distribuția răspunsurilor evidențiază importanța dezvoltării unor instrumente capabile să detecteze atât problemele externalizate, cât și pe cele internalizate, oferind astfel o bază solidă pentru proiectarea instrumentelor de diagnosticare din cadrul proiectului MindPlay.

Întrebările 19–21: Credibilitate, limite și caracteristici eficiente ale MindPlay (Răspunsuri deschise)

Psihologii solicită ca instrumentele MindPlay să fie credibile prin baza lor științifică (evidence-based), prin probe practice și prin demonstrarea că nu influențează negativ gândirea sau comportamentul copilului. Ei recomandă ca MindPlay să evite stigmatizarea și să fie disponibil gratuit sau la costuri minime. Caracteristicile care ar face MindPlay eficient includ: validarea empirică, accesibilitatea și integrarea în rutina școlară.

4.2.4. Rezultatul analizei cantitative – Chestionarele adresate părinților

Întrebările 1–2: Date demografice ale copilului

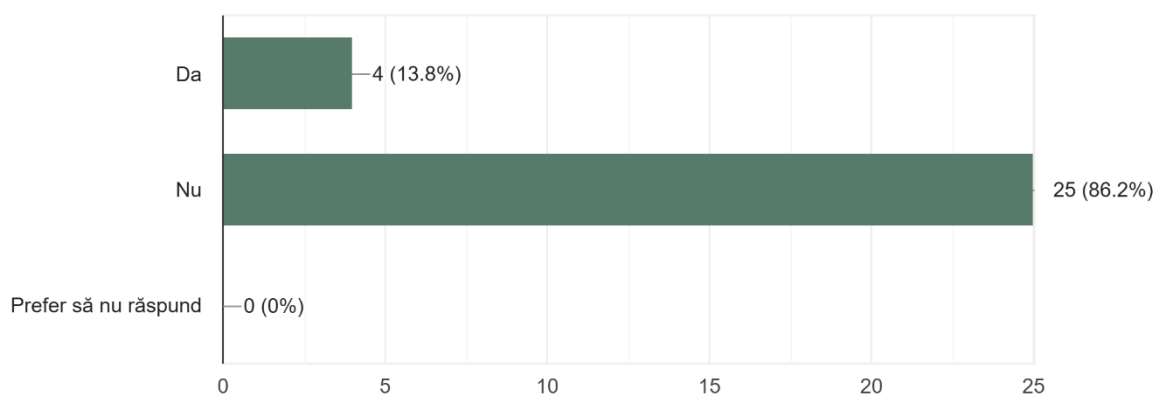
Indicator	Distribuție
Vârsta copilului	5 ani: 5; 6 ani: 4; 7 ani: 9; 8 ani: 3; 9 ani: 4
Media vârstei	6.88 ani
Nivelul clasei	Clasa pregătitoare: 20; Clasa 1: 4; Clasa 2: 5; Clasa 3: 3

Eșantionul de părinți este dominat de copii din clasa pregătitoare (69%), cu o vârstă medie de 6.88 ani. Această concentrare în clasa pregătitoare este relevantă, deoarece aceasta reprezintă prima experiență formală de școlarizare și, adesea, primul context în care problemele de sănătate mintală devin vizibile. Datele colectate de la acești părinți sunt deosebit de valoroase pentru înțelegerea tranziției de la grădiniță la școală.

Întrebarea 3: A fost copilul evaluat vreodată pentru dificultăți emoționale sau comportamentale?

3. A fost copilul dumneavoastră evaluat vreodată pentru dificultăți emoționale sau comportamentale?

29 responses

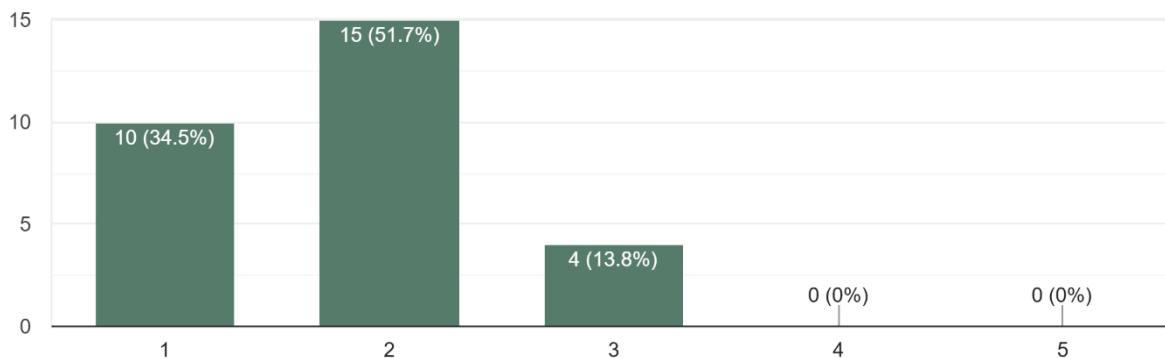

Doar 4 din 29 de copii (13.8%) au fost evaluați vreodată pentru dificultăți emoționale sau comportamentale. Această rată scăzută de diagnosticare formală contrastează cu frecvența ridicată a problemelor observate de profesori (75% zilnic sau săptămânal). Aceasta sugerează că există o discrepanță semnificativă între prevalența reală a problemelor și rata de diagnosticare formală, posibil din cauza stigmatizării, a lipsei de acces la servicii sau a sub-conștientizării din partea părinților.

Întrebarea 4: Pare anxios sau îngrijorat

4. Pare anxios sau îngrijorat.

29 responses

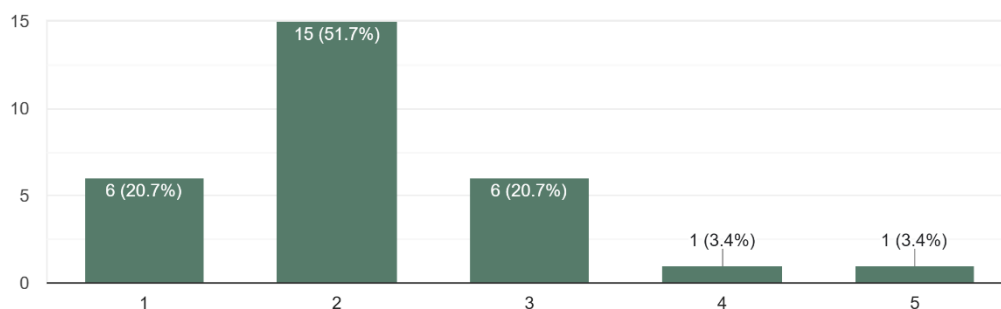

65.5% dintre părinți observă anxietate sau îngrijorare la copilul lor cel puțin uneori, iar 13.8% o observă frecvent. Aceasta este o prevalență semnificativă, mai ales în contextul în care anxietatea este una dintre problemele cel mai des trecute cu vederea de profesori (conform psihologilor). Datele sugerează că părinții observă anxietatea acasă, dar aceasta nu este întotdeauna comunicată sau identificată în mediul școlar.

Întrebarea 5: Are dificultăți în controlarea emoțiilor

5. Are dificultăți în controlarea emoțiilor.

29 responses

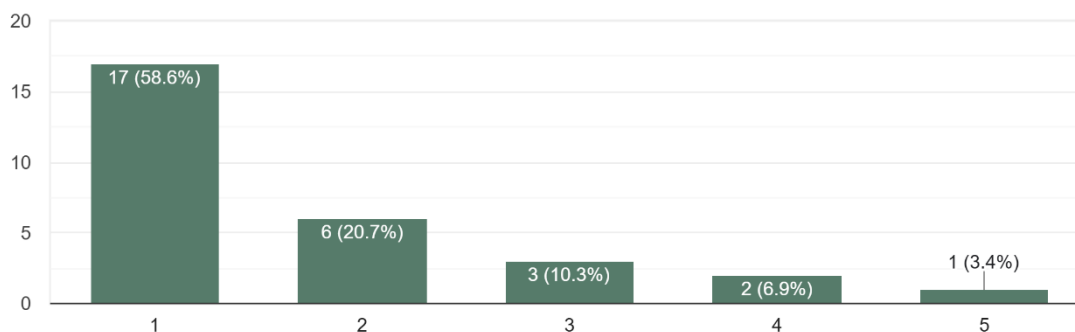

Dificultățile în controlarea emoțiilor obțin cel mai mare scor mediu din setul de observații comportamentale ale părinților (2.17 din 5). 72.4% dintre părinți observă aceste dificultăți cel puțin uneori (scoruri 2–5). Aceasta este competența de reglare emoțională, care este, de altfel, una dintre prioritățile absolute de formare pentru profesori (Q24). Convergența acestor date confirmă că dificultățile de reglare emoțională reprezintă o nevoie centrală în ciclul primar timpuriu.

Întrebarea 6: Se retrage din interacțiunile sociale

6. Se retrage din interacțiunile sociale.

29 responses

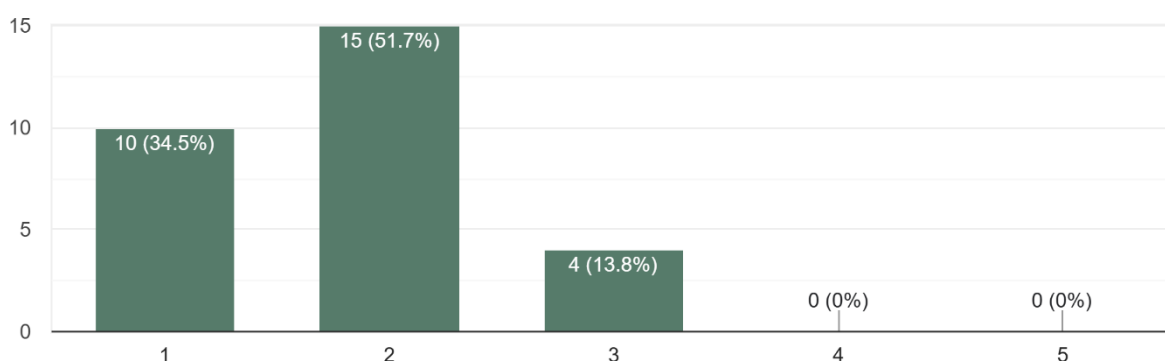

Retragerea socială este observată rar de părinți acasă (58.6% niciodată), cu o medie de 1.76. Totuși, 10 părinți (34.5%) observă această tendință cel puțin uneori. Retragerea socială este una dintre problemele cel mai des trecute cu vederea de profesori (conform psihologilor), ceea ce sugerează că aceasta poate fi mai vizibilă în mediul familial decât în cel școlar.

Întrebarea 7: Manifestă agresivitate/furie

7. Manifestă agresivitate/ furie.

29 responses

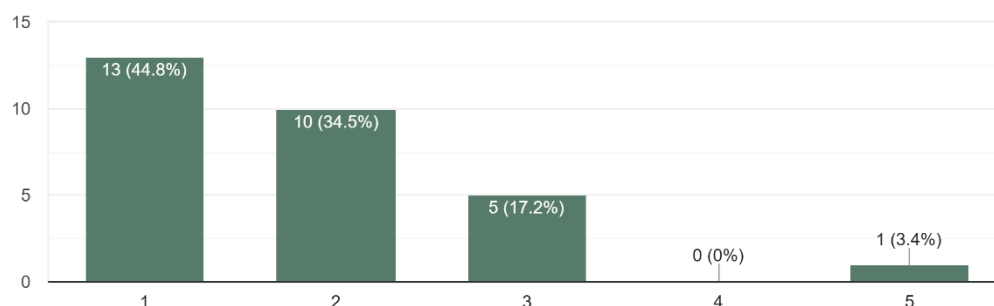

Agresivitatea sau furia este observată uneori de 51.7% dintre părinți și frecvent de 13.8%. Astfel, 65.5% dintre părinți observă episoade de agresivitate sau furie la copilul lor. Aceasta confirmă că agresivitatea este o problemă reală și frecventă, prezentă atât în mediul școlar (conform profesorilor și directorilor), cât și în cel familial.

Întrebarea 8: Are probleme de concentrare

8. Are probleme de concentrare.

29 responses

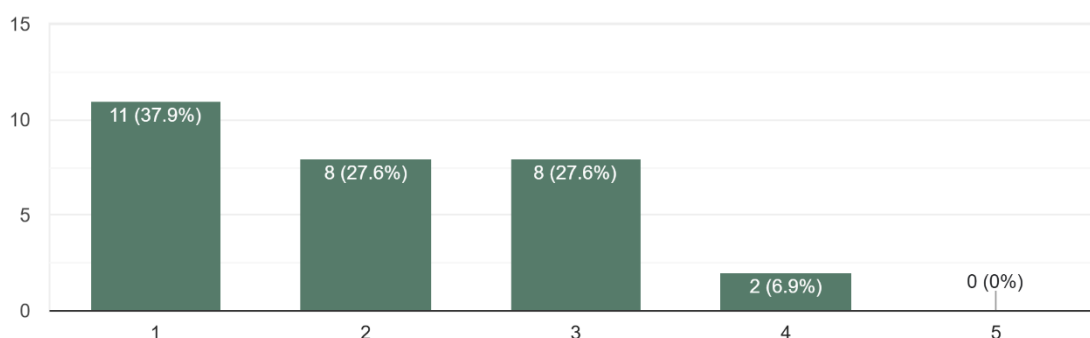

Problemele de concentrare sunt observate de 55.2% dintre părinți cel puțin uneori (scoruri 2–5). Deși media este relativ scăzută (1.83), aceasta este cea mai frecventă problemă raportată de profesori (77.8% menționi la Q16). Discrepanța dintre percepția părinților și cea a profesorilor poate fi explicată prin faptul că dificultățile de concentrare se manifestă mai pregnant în contextul sarcinilor școlare structurate decât în mediul relaxat de acasă.

Întrebarea 9: Se simte copleșit cu ușurință

9. Se simte copleșit cu ușurință.

29 responses

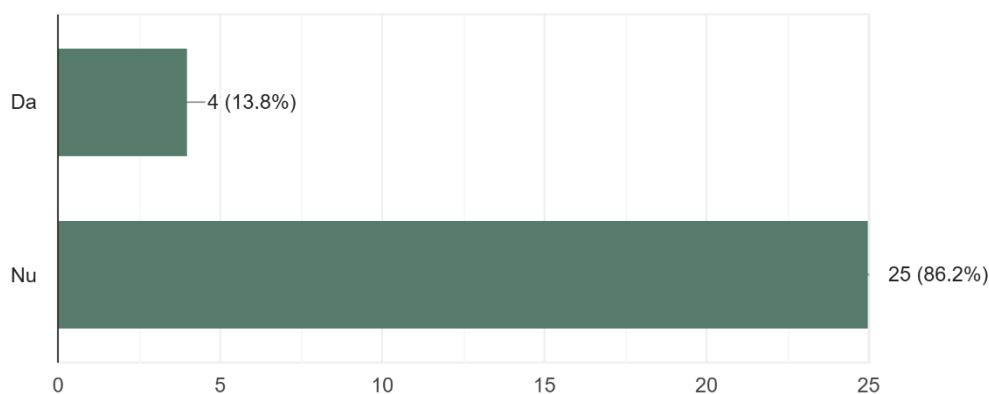

62.1% dintre părinți observă că copilul lor se simte copleșit cu ușurință cel puțin uneori. Aceasta este a doua cea mai ridicată medie din setul de observații comportamentale (2.03) și poate fi un indicator al anxietății sau al dificultăților de reglare emoțională. Această observație parentală este valoroasă pentru că oferă o perspectivă complementară față de cea a profesorilor.

Întrebarea 10: A exprimat vreodată un profesor îngrijorări privind starea de bine a copilului?

10. A exprimat vreodată un învățător îngrijorări cu privire la starea de bine a copilului dumneavoastră?

29 responses

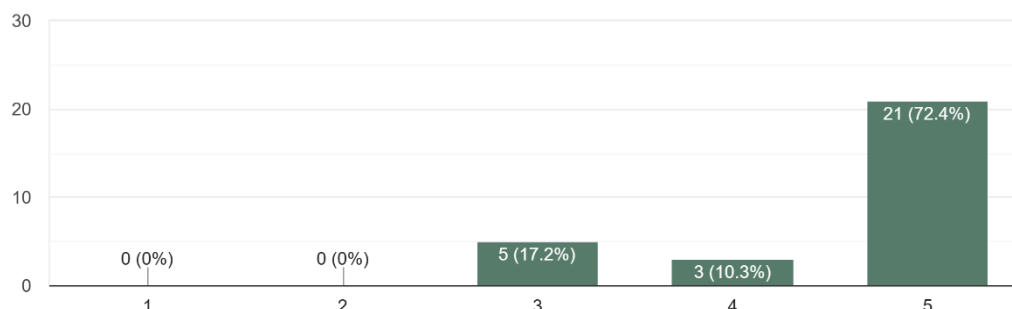

Doar 4 din 29 de părinți (13.8%) au fost contactați de un profesor cu privire la starea de bine a copilului lor. Aceasta este una dintre cele mai semnificative constatări ale întregului studiu: în ciuda faptului că 75% dintre profesori observă probleme zilnic sau săptămânal (Q15), comunicarea proactivă cu părinții este extrem de rară. Această discrepanță indică fie o barieră în comunicarea proactivă, fie o tendință de a gestiona problemele intern, fără a implica familia.

Întrebarea 11: Cât de confortabil vă simțiți să discutați despre sănătatea mintală cu profesorii?

11. Cât de confortabil vă simțiți să discutați despre sănătatea mintală cu învățătorii?

29 responses

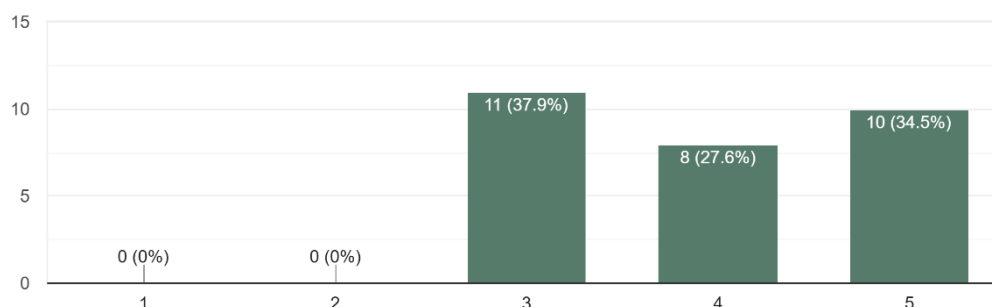

Părinții se simt extrem de confortabil să discute despre sănătatea mintală cu profesorii (media 4.55, cea mai ridicată din chestionarul pentru părinți). 72.4% au acordat scorul maxim (5), iar niciun părinte nu a acordat scoruri de 1 sau 2. Aceasta contrastează puternic cu rata scăzută de comunicare proactivă din partea profesorilor (Q10). Bariera nu este deci de natură atitudinală din partea părinților, ci mai degrabă structurală sau culturală din partea profesorilor.

Întrebarea 12: Cât de mulțumit sunteți de sprijinul oferit de școală?

12. Cât de mulțumit sunteți de sprijinul oferit de școală?

29 responses

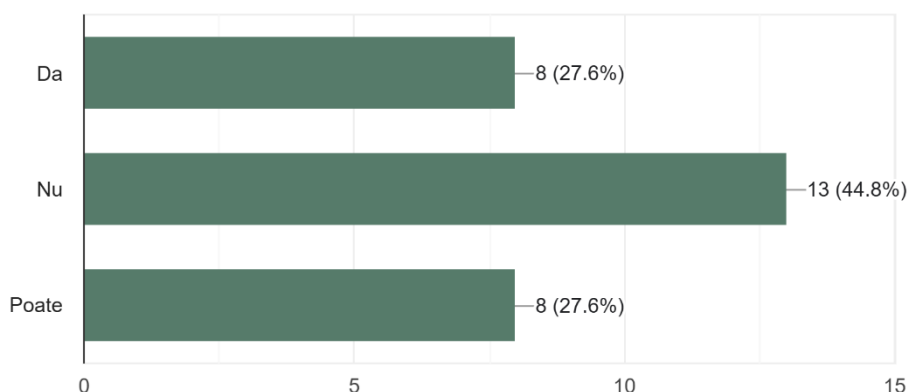

Satisfacția părinților față de sprijinul oferit de școală este moderată spre bună (media 3.97). 37.9% au acordat un scor neutru de 3, indicând o satisfacție parțială. Absența scorurilor de 1 sau 2 sugerează că, în general, părinții nu sunt profund nemulțumiți, dar există un spațiu semnificativ de îmbunătățire. Această evaluare moderată poate reflecta lipsa de comunicare proactivă din partea profesorilor (Q10).

Întrebarea 13: Ați participa la ateliere pentru părinți?

13. Ați participa la ateliere pentru părinți?

29 responses

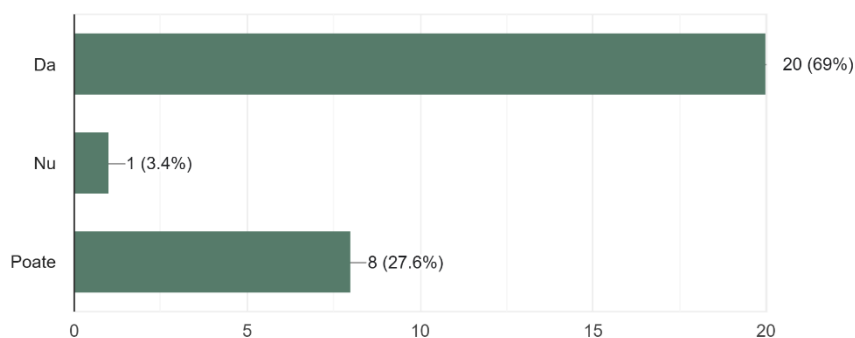

Disponibilitatea de a participa la ateliere pentru părinți este scăzută: 44.8% răspund negativ, 27.6% sunt nehotărâți și doar 27.6% sunt dispuși să participe. Aceasta sugerează că formatul tradițional de atelier nu este atractiv pentru majoritatea părinților. Instrumentele MindPlay destinate familiei ar trebui să adopte formate mai flexibile și mai puțin formale: materiale trimise acasă, aplicații mobile sau scurte sesiuni integrate în ședințele cu părinții existente.

Întrebarea 14: Ați susține utilizarea jocurilor de diagnosticare la școală?

14. Ați susține utilizarea jocurilor de diagnosticare la școală?

29 responses

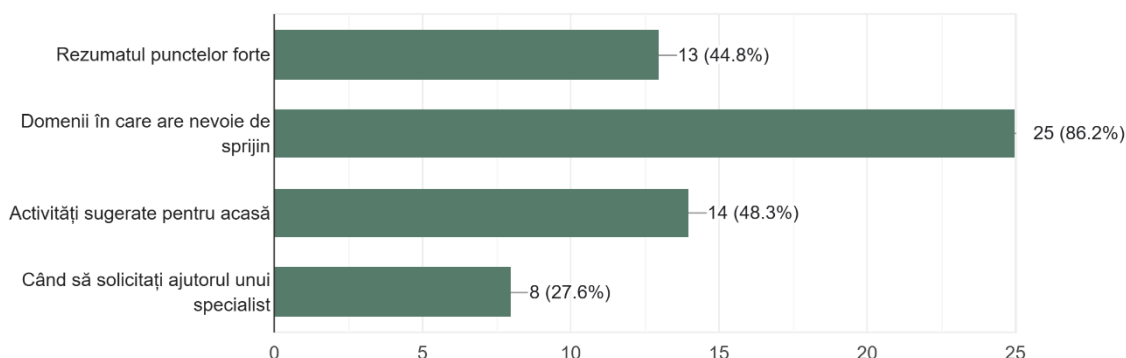

Sprijinul părinților pentru utilizarea jocurilor de diagnosticare la școală este masiv: 69% răspund afirmativ, 27.6% sunt deschisi (poate), și doar 1 părinte (3.4%) se opune. Aceasta este una dintre cele mai pozitive constatări ale studiului și confirmă că instrumentele MindPlay vor beneficia de acceptare din partea comunității parentale. Combinat cu deschiderea profesorilor (Q23, media 4.02) și a directorilor (Q15, media 4.30), există o convergență remarcabilă de acceptare la toate nivelurile.

Întrebarea 15: Ce informații ați dori să primiți despre dezvoltarea emoțională a copilului?

15. Ce informații ați dori să primiți despre dezvoltarea emoțională a copilului dumneavoastră?

29 responses

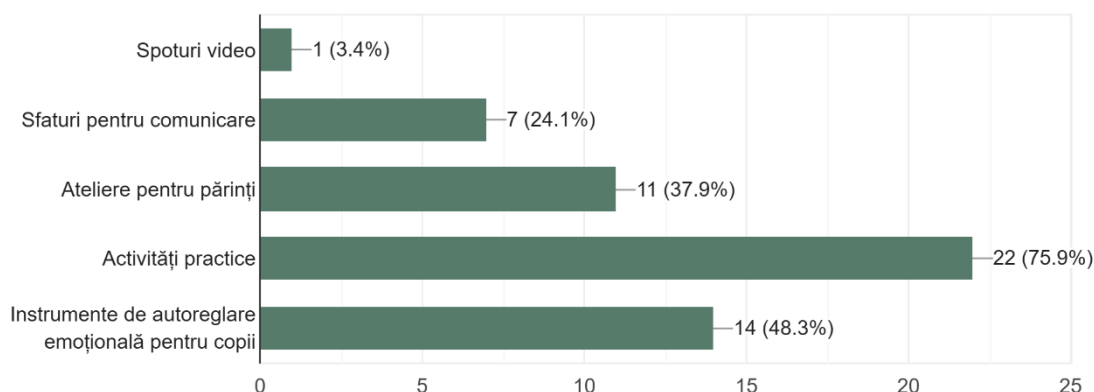

Părinții doresc în primul rând să fie informați despre domeniile în care copilul lor are nevoie de sprijin (86.2%). Aceasta este o cerere directă de transparență și comunicare din partea școlii. Activitățile sugerate pentru acasă (48.3%) și rezumatul punctelor forte (44.8%) sunt, de asemenea, foarte solicitate. Această ierarhie a preferințelor trebuie să ghideze designul rapoartelor parentale din instrumentele MindPlay.

Întrebarea 16: Ce resurse v-ar fi utile?

16. Ce resurse v-ar fi utile?

29 responses

Activitățile practice domină preferințele părinților (75.9%), urmate de instrumentele de autoreglare emoțională pentru copii (48.3%). Aceasta confirmă că părinții caută soluții concrete și aplicabile imediat, nu informații teoretice. MindPlay ar trebui să ofere un pachet de resurse practice pentru acasă, complementar instrumentelor utilizate în școală.

Întrebările 17 & 18: Provocări comportamentale și sprijin necesar (Răspunsuri deschise)

17. Care sunt cele mai mari provocări emoționale sau comportamentale ale copilului dumneavoastră?

18. Ce fel de sprijin v-ar ajuta în calitate de părinte?

Răspunsurile deschise ale părinților la întrebările 17 și 18 relevă o serie de provocări specifice: gestionarea furiei și a exceselor emoționale, răbdarea, exprimarea verbală a emoțiilor, sociabilitatea, reducerea timpului petrecut pe ecrane și înțelegerea

comportamentului celorlalți. Ca sprijin, părinții solicită consiliere individuală din partea specialiștilor, comunicare deschisă din partea educatoarelor, ateliere practice și metode de disciplinare pozitivă.